ISSN 1308-7487
9 771308 748000
Aylık Mizah Dergisi
Ağustos 2015 · No: 72
3 TL (KDV dahil) KKTC fiyatı: 4 TL

cafcaf

Atatürk yaşasaydı HDPli mi olurdu?

TÜRK SOLU NEDEN ATATÜRKÇÜ?

TÜRK SOLU NEDEN ATATÜRKÇÜ?!

Kemalizm, uzunca bir süredir Türkiye'de resmi ideolojinin yegane ikamet adresi oldu. Farklı siyasi akımlar, siyasal ve toplumsal bakımdan meşruiyet devşirebilmek üzere, Kemalizm'e yanaşmak, onunla arasında bir akrabalık bağı tesis etmek ya da kendilerinin Kemalizm'in en özgün, doğru yorumu olduğunu ispatlamak mecburiyeti hissediyorlardı.

CHP ne zaman solculaştı?

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucu partisi olarak addedebileceğimiz Cumhuriyet Halk Partisi'nin 1965 seçimleri öncesi lideri İsmet İnönü'nün sözleriyle siyasi yelpazedeki tercihini "ortanın solu" olarak belirlemesi Türkiye solu ile resmi devlet retoriği olan Kemalizm arasındaki ilişkileri okuma yolunda ilginç bir perspektif sağladı. 1930'lu-40'lı yıllarda Hitler ile Mussolini'nin Avrupa'da temsil ettiği Milliyetçi-Toplumcu anlayışların Türkiye'deki yansıması olarak görülebilecek Kemalizm, 1960'lardan itibaren bu tercihle birlikte solculaştırılıyordu. Cumhuriyet devri modernleşmesinin sürükleyici aktörü Kemalizm ile solculuk arasında 1960'lı yıllarda kurulan akrabalık bağının Türkiye'deki sosyalist akımların sonraki evrelerinde sürekli korunduğunu söylemek gerekli. O yıllardan beri, çağdaşlaşma, din ve gelenek karşıtlığı, kutsal değerlere biganelik gibi birçok husus Kemalist çevrelerle sosyalist anlayışların üzerinde ittifak ettiği en önemli yaklaşımları temsil etmeyi sürdürdü.

sol

Ortanın solu & aşırı sol & ulusol

Ortanın Solu ile Aşırı Sol arasındaki mesafenin 1970'li yıllarda son derece kısalması, devletin 12 Eylül darbesinin ardından farklı türden bir Kemalizm yorumunu benimsemesi ve "aşırı sol" olarak değerlendirilmiş unsurların ezilmesiyle sonuçlandı. Bu noktadan itibaren Kenan Evrenci (Resmi devletçi) Kemalizm ile Solcu Kemalizm'ler arasında başlayan kan davası 28 Şubat sürecinde yine devletin kendi tercihiyle 28 Şubat sürecinde 1960'lı yılların sol kemalizminin restorasyonu sonrası kısmen sönümlenmiş görünse de, 2000'li yıllarda ortaya çıkan "ulusolculuk"la birlikte Kemalizmin bir retorik olarak işlevini kaybetmesi, solcu akımların ise arzuladıkları toplumsal desteği bulamamaları sebebiyle gerilimli bir şekilde varlığını sürdürdü.

Gezici Kemalizm!

2013 yılı Haziran ayında patlak veren Gezi protestolarının oluşturduğu iklimde Türk solu ile Kemalist çevreler arasında yeni bir nikah kıyıldığını söylemek mümkün. Gezi protestolarında şu anki Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın hedef olarak seçilmesi, yanyana gelmeleri imkansız birçok figürü Erdoğan düşmanlığı çerçevesinde buluşturdu. Öyle ki Kemalist ulusolcularla anti-Kemalist sayılması gerekli Kürt sosyalistleri, liberaller vb. hemen hepsi bu ittifakta yerlerini seve seve aldı.

Türk solcuları ile Mustafa Kemal Atatürk figürü arasındaki sevgi-nefret sarmalı gelişen her yeni siyasal olayla yeniden yorumlanabilecek bir çerçevede temel istinat noktalarını yitirmiş görünüyor bugün. Mustafa Kemal'e sadece duygusal düzeyde bağlılık sergileyen solcuların fikri-ideolojik düzeyde ise günün getirdikleriyle biçimlenmeyi seçtikleri söylenebilir. Türk solunun Kemalizm maskesi altında farklı yüzleri, yeni gelişen siyasal süreçlerle birlikte renk değiştirir hep. Baskın unsur ise Kemalizm'e özgüdür yine: Din ve halk düşmanlığı.

Mehmet Ali & Akşamsefası

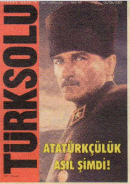

HANGİSİ ATATÜRKÇÜ DEĞİL?!

Sol sosyalist komünist legal illegal örgütler, partiler

• Devrimci Halk Kurtuluş Partisi/Cephesi (DHKP-C)	**Atatürkçü**
• Devrimci Karargah (DEV-KAR)	**Atatürkçü**
• Devrimci Sol (Dev-Sol)	**Atatürkçü**
• Devrimci Yol (Dev-Yol)	**Atatürkçü**
• Halkın Kurtuluşu	**Atatürkçü**
• Kurtuluş Hareketi	**Atatürkçü**
• Kürdistan İşçi Partisi (PKK)	**Atatürkçü ve Atakürtçü**
• Maoist Komünist Parti (MKP)	**Atatürkçü**
• Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP)	**Atatürkçü**
• Türkiye Devrimci Komünist Partisi (TDKP)	**Atatürkçü**
• Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO)	**Atatürkçü**
• Türkiye Halk Kurtuluş Partisi - Cephesi (THKP-C)	**Atatürkçü**
• Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi (TİİKP)	**Atatürkçü**
• Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği (TİKB)	**Atatürkçü**
• Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist (TKEP/L)	**Atatürkçü**
• Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)	**Atatürkçü**
• Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML)(TİKKO)	**Atatürkçü**
• Devrimci İşçi Partisi (DİP)	**Atatürkçü**
• Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP)	**Atatürkçü**
• Emek Partisi (EMEP)	**Atatürkçü**
• Emekçi Hareket Partisi (EHP)	**Atatürkçü**
• Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP)	**Atatürkçü**
• Halkın Kurtuluş Partisi (HKP)	**Atatürkçü**
• Halkın Türkiye Komünist Partisi (HTKP)	**Atatürkçü**
• Komünist Parti (Türkiye) (KP)	**Atatürkçü**
• Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP)	**Atatürkçü**
• Özgürlük ve Sosyalizm Partisi (ÖSP)	**Atatürkçü**
• Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP)	**Atatürkçü**
• Sosyalist Parti	**Atatürkçü**
• Türkiye Komünist Partisi (1920) (TKP 1920)	**Atatürkçü**
• Türkiye Komünist Partisi (2001) (TKP)	**Atatürkçü**
• Türkiye Sosyalist Partisi (TSP)	**Atatürkçü**
• Türkiye Sosyalist Emekçi Köylü Partisi (TSEKP)	**Atatürkçü**
• Türkiye Sosyalist İşçi Partisi (TSİP)	**Atatürkçü**

CF'den Önemli Not: *Yukardaki sol komünist ve sosyalist örgütlerden Atatürkçü olmayanlar varsa, bildirirlerse gelecek sayımızda düzelti yayınlarız. Ama genel vaziyet Atatürkçü değiliz diyen örgütler bile bir zaman sonra bakıyorsunuz Atatürkçülüğün arkasına sığınıyor. Dindar çevrede de aynı ahlakı sergileyenlerin oranı hiç de az değil. Ama Türk solunu kapitalizm düşkünlüğü ve Kemalizme yaltaklanma konusunda riyakarlıkta geçmek imkansız.*

Abdullah Yalın derledi

Mehmet Ali & Akşamsefası

Mulla Kazım

Sağda Solda Namus Kalmadı!

SOLUN NAMUSU VAR MI?!

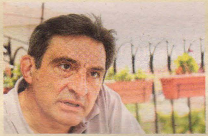

Eskiden bu isimde bir kitap vardı: Solun Namusu! Ankara'nın meşhur solcu yayınevlerine gidip gayet masum bir müşteri gibi "Solun Namusu var mı?" sorusunu sorup "Yok" dedirtmek sol ile, sosyalizm ve komünizm ile gayet büyük bir mücadele manasına gelirdi!

-Solun Namusu var mı?

-Yok!

...

-Ulan ben senin ...

-hah hah haaaa!!!

Hatta Selahattin Erbil sedasıyla bir Erol Taş "Hiiooaaa"sı tahayyül edin burada...

Türk düşüncesinin altın devrini gösteren bu mühim kitaba imza anlamında ismini yazdıran şahıs Rauf Tamer!

Necip Türk basınındaki son durağı Hürriyet gazetesi!

Taha Akyol da tuhaf bir şekilde Rauf Tamer'den daha uçlarda 12 Eylül öncesinde MHP'nin yayın organı kabul edilen Hergün gazetesinde yazar, hatta üst düzey yöneticisiydi. Son durağı Hürriyet gazetesi.

Büyük varoluş mücadelesinin bayraktarlığını yaptığı dönemlerdeki durağı Nazlı'nın kocasının gazetesi Tercüman gazetesiydi.

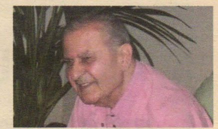

Çetin Altan Türk solunun bayraktarlarındandı, İşçi Partisinin tuhaf hesaplamalı seçim sistemleri döneminde TBMM'ye girip destansı sol mücadelesi hatırlanmalıdır.

Son duraklarından biri Hürriyet gazetesiydi.

Yalçın Doğan Türk solunun sönmez ışığı Cumhuriyet'te yıllarca yazdı, son durağı Hürriyet gazetesi!

Ahmet İnsel, İsmet Berkan, Ahmet Altan...

"Solun Namusu var mı?" "Yok!"

İyi solun namusu yok da sağın namusu?

İğrenç özgüveniyle her zaman özgün olduğu izlenimini veren Türk solu, Rauf Tamer'in bu tarihî golüne cevap verememiştir. Sağın namusu var mı sorusu bu ülkede hiçbir zaman sorulamadı. Sağın namusunun varlığını sağcı yazarları takip edin bulursunuz.

Sağcı mücadelenin bayrağı Tercüman gazetesinin sahibi Kemal Ilıcak'ın karısını takip edin hızla Hürriyet gazetesine yaklaşıyor, şimdilerde ihtiyaca binaen paralel çetenin ellerinde rastlarsınız ona...

Sabredin az kaldı Hürriyet kucağını açmış bekliyor.

Hürriyet gazetesi büyüklü küçüklü suların Nazlı Nazlı akıp ulaştığı nihai bir çukura benziyor, durgun, kesif, kesif, kesif...

Üstadı rahmetle analım, Gençliğe Hitabesi'nin bir yerlerinde şöyle diyordu:

"Bugün komik üniversitesi, hokkabaz profesörü, yalancı ders kitabı, demagog politikacısı, çıkartma kâğıdı şehri, muzahrafat kanalı sokağı, takma diş fabrikası, fuhuş albümü gazetesi ..."

Muzahrafat kanalından aklıma geldi!

Solun Namus'u gittigidiyor! gittigidiyor.com'da! Solun namusunu 30 liraya da 16 liraya da almanız mümkün! Bizim önerimiz, almaya değmez!

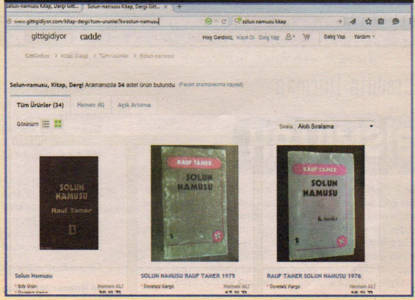

Pierre Karton

ALİ BULAÇ OLMAK İSTEYENLERE TÜYOLAR

Ali Bulaç, entelektüel gündemimizin her alanında kalem mesaisi olan biri. Onun gücü ve zaafı aynı noktada toplanıyor. Gündemi belirleyen adam olma hırsı. Bu hırsı ona onlarca kitap yazdırdı ve bugünkü çatışmada kendisinin bile öngöremeyeceği bir tarafa savurdu. Ali Bulaç olmak isteyenler için bazı tüyolar derledik.

İÇSELLEŞTİRME STRATEJİSİ

Ali Bulaç, bulunduğu noktadan ibarettir. Bir gün İran devrimi
merkezinden bakar dünyaya ve an gelir düşmanlarını İrancılıkla/
İran ajanı olmakla suçlayan cemaatin perspektifinden bakar ve
bulunduğu noktayı meşrulaştıracak argümanları seri üretime
geçer. Onun Mehtap TV'de yayınlanan Temkin Durağı programının
moderatörlüğünü yaparken ABD'den yayına katılan Ahmet Turan
Alkan'a hitaben "Son sözü hocam sana bırakıyoruz, anavatan-
dasın, dünya oradan yönetiliyor" cümlesini kurmasını Abdullah
Gül cumhurbaşkanı iken bir yazısında ondan Mısır'daki darbeci
Sisi'ye ziyaret etmesini teklif etmesini bu hızlı içselleştirme
tutkusuna bağlıyorum.

DÜN DÜNDÜR BUGÜN BUGÜNDÜR STRATEJİSİ

Ona 80'li yıllarda "Halkın muhtariyetini esas alan ve 'halk
kendi kendini yönetir' ilkesini savunan demokratik felsefe, şirk
ve küfürden başkası değildir." dedirten daha sonra "Eğer de-
mokrasiyi müslümanca yeniden tanımlayacaksak, demokrasi
tam tevhid'e denk düşer. Çünkü kulun kul üzerindeki baskısının
ortadan kaldırılması ve Allah'dan başka hiçbir gücün, iktidarın,
servetin ve bilginin insan üzerinde belirleyici olamayacağı
inancıdır." dedirten strateji tam olarak budur.

YOK SAYMA STRATEJİSİ

"Bir edebiyatın kendine ait olması, kendi varoluş sebebine bağlı kalması anlamına
gelir. Adonis, Suriye doğumludur, ama Suriye'ye ait değildir, Fransa'ya veya Avrupa'ya
ait olduğunu düşünüyorsa, bu onun şairce vehimlerinden biridir ancak. Türkiye ve Batı-
dışı ülkelerin sayısız Adonisleri vardır; onlar farklı bir ırkın insanları gibidirler."
Sayın Bulaç, olumsuz bir örnek olarak Adonis diyor ama şiir ve gelenek ilişkisinde
özel ve özgün bir yerde duran Sezai Karakoç'un adını ağzına almaktan imtina ediyor.
"Muallim Naci ve Mehmet Akif gibi birkaç şahsiyeti istisna edebiliriz." diyor çok
şükür. Eminim ki bu iki şairi aynı cümle içinde zikretmesini Mehmet Akif okuyanlar
tebessümle okumuşlardır.
Oysa Karakoç'tan Cahit Zarifoğlu'na, Rasim Özdenören'den Ebubekir Eroğlu'na
istisna olmayan şahsiyetlerle dolu zengin bir edebi birikimi kaşla göz arasında har-
camakta sakınca görmüyor. İbrahim Tenekeci, Ahmet Kekeç, Mustafa Kutlu, Fatma
Karabıyık Barbarosoğlu, Cihan Aktaş ve ismini saymaya bu sütunun sınırlarının
yetmeyeceği onca isim… Bunlar Ali Bulaç'ın tezlerini doğrulayamayacağı ve bu
yüzden de istisna olarak bile sayamayacağı yazar ve şairler.

İSLAMCILIĞI ÖLDÜRME STRATEJİSİ

Son kırk yılda İslamcıların gündemine bırakılan her
konuda hüküm üreten bir performansla tanıdığımız
Ali Bulaç, kendi merkezi konumunu İslamcılık öldü
hükmünü en çok tahkim eden dolayısıyla dosyayı
kapatıp mühürleyen kişi unvanı alma gayretkeşliği
ile de sürdürmektedir.

ALİ BULAÇ HAKKINDA

"Ali Bulaç'ın eski sözleriyle yeni sözleri arasında yapılacak her mukayesede 'farklı bir yüz' ile karşılaşılacağı muhakkaktır ve bunlar masum fikir değişiklikleri değil,
'istikamet' değişiklikleridir; zira Bulaç'ın fikirleri(!) değil, hep duruşu değişir ve bu duruş, kimsenin şüphesi olmasın ki bir süre sonra yine değişecektir. Nitekim ben ilk
yazımda kendisi 'her devrin adamıdır' şeklinde bir ifade kullanmış, fakat bir arkadaşım 'bunu zaten herkes biliyor' dediği için o ifadeyi yazımdan çıkartmıştım.

DÜCANE CÜNDİOĞLU

Nureddin Durman

BİSMİLLAH

Bismihi Teâlâ yola revan olmak içun izni ilahi ile kim bilur neler çıka önüne ne badireler, ne çileler, yokuş yollar, izbe, harabe mekânlar tutmuş ola. Yol yordam sora, araya araya kendin ifşa ede perişan ede. Değil midir ki "görmez misiniz yol üzerindeki harabeleri." İbret ola ki düşüne taşınasuz, kendinuze gelesiz, hırdan, hırsızlıktan, katlu cinayetten ırak durasız ve dahi inkârı ilahiden reca ile tövbe istiğfar eyleyesuz. Öyle ki dinsiz imansız darı bekaya varmayasuz…

Eh, tabii ki hal ehlinin malumu dur, elbet bilenler bilur.
Keyfi kerahetten ziyade aslı miktarı ile hemhal olup tez elden ifayı izhar etmek icab eder. Halin içinde elbet bir ola ki onu ancak Hüdayi hâkim, ezelin ve ebedin sahibi, bilicisi, adil olanın hükmü ilahiyesinde ifşa olacağı demi, saatı, dakikayı, saniyeyi ve dahi saliseyi temam edeceği vaktinde zuhur ider.
Lakin kurtuluş ve necat için iradei ilahi mühlet irade eder. Hatalardan, günahlardan, bühtanlardan, riya ve münafıklıktan ve dahi gâvurluk ve kâfirlikten rücu ile hakikati ilahiye ye iman içun fırsatı bol olarak ihsan ederken ne saadet olaki bu tebliği şahaneye icabet ola.
Hakk Teâla imandan mahzun etmeye bizleri.

Selam muttakilerin üzerine ola.

26 Temmuz 2015, Pazar, 16: 14

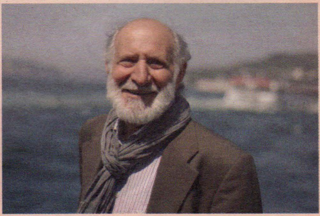

Mehmet Ali & Akşamsefası

Salih Kılınç

ORUÇ BABA

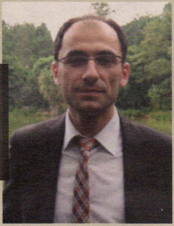

Ben, okulu çevreleyen duvarlara ayakkabı boyası ile "Hayat İman ve Cihaddır" yazdığım günlerde, Oruç Baba İnan da -yine ayakkabı boyası ile- Meram Fen Lisesi'nin duvarlarına "Türkiye Birincisi olacağım" yazıyordu. Muhtemelen ikimizin de boya markası "Sitil"di. Belli ki yatılı okul öğrencisinin yegâne eylemsel teçhizatı ayakkabı boyasıydı.

Oruç Baba az ve öz çalıştı. Akıllıydı. Sınavda heyecanı kontrol etmesini bildi. Sınav öncesi Oruç Baba'ya, Somuncu Baba'ya, Yatırcı Amca'ya filan gitmedi. Duasını etti, sınava girdi.

İlk 1000'e giren herkes Türkiye derecesi yapmaya adaydır. Ama birincilik bir kişiye nasip olur. O sene Oruç Baba'ya nasip olmuştu. Dershanesi ödül olarak Volkswagen Polo verdi. Bizim o günlerde Renault 12 arabamız vardı. 82 model, 4 vitesli bir arabaydı. "Bari bir Toros alalım, 5. vitese geçelim" ısrarımıza babam gülüp geçiyordu. Ayağımızı yerden kesiyordu ya.

2000 yılı fena bir yıl değildi. Galatasaray UEFA Kupasını kaldırmıştı. Fanatik Fenerli olmama rağmen Cimbomun tüm maçlarını nefesimi tutarak izlemiştim. Arsenal ile oynanan final maçının olduğu akşam babamla Fazilet Partisinin haftalık ilçe toplantısına gitmiştik. Babam işimizin maç saatine kadar biteceğini söylemişti. Ama bitmedi. Toplantı heyecanlıydı, zira ilçe yönetiminin bir kısmı yenilikçi bir kısmı gelenekçiydi. Üç gün önce Fazilet Partisinin büyük kongresi olmuş, yenilikçi ekibin adayı Abdullah Gül gelenekçilerin adayı Recai Kutan'a kaybetmişti. Siyaseti oldum olası sevmişimdir, ama aklım evdeki maçtaydı.

Kaçtım toplantıdan. Babam eve geldiğinde uzatmalar oynanıyordu. Popescu'nun kullandığı son penaltı tüm Türkiye gibi beni de sokağa attı.

Oruç Baba Boğaziçi İşletme'ye gitti. O yıllar Boğaziçi İşletme ya da Elektrik Elektronik Mühendisliği yazmayan birincileri dövüyorlardı. Şimdilerde Hukuk ile Tıp moda.

O yaz benim ders çalışmaya karar verdiğim ve kitapların büyülü dünyasına geç de olsa adım attığım yazdır. Mekke'ye Giden Yol, Fatih Harbiye, Mustafa Necati Sepetçioğlu'nun bazı kitapları, fonksiyonlar, vektörler, soru bankaları... O yaz öyle geçti. Ben soru bankalarıyla yatıp kalkarken bankaların içi boşaltılıyor, Demirel'in aile fotoğrafı sıklıkla abone olduğumuz (V)akit Gazetesinde kendine yer buluyordu. O yaz yine Vakit'in "Hakkımızı Helal Etmiyoruz" manşeti olay olmuştu. 28 Şubatçı Güven Erkaya ölmüş, gazete sansasyonel bir başlıkla okuyucularına bunu duyurmuştu.

Eylül ayında Oruç Baba Boğaziçi'ndeki öğrenimine başladı. Hayatında ilke defa İstanbul'a geliyordu. Boğaziçi'nin mükemmel ortamı onu büyülemiş olmalı. Bilmiyorum, belki de korkutmuştur. Okula başladığı günlerde Kasap Ariel Şaron'un provokatif ziyareti ile İkinci İntifada başlamıştı. Ben de lise üçün başındaydım. Oruç Baba'ya burs sözü verenler sözlerini tutmadı. Ama o okulunu bitirdi.

Birincilik haberini buğday tarlasında almıştı Oruç Baba. Okulu bitirince, varlığını buğdaya borçlu olan Yıldız Holding'te işe başladı. Orada en son marka müdürlüğü yaptı. Sonra yine buğdayla iş gören Anadolu Birlik Holding'te üst düzey yöneticiliklerde bulundu.

Oruç Baba duvara yazdığı yazının hakkını verdi. Ben ise ne cihatçı olabildim, ne de dünya üzerinde esaslı bir iş yapabildim.

Kaderde bir masa başında sinek avlamak varmış.

KUDÜS SULTAN SELAHADDİNLERİ BEKLİYOR!

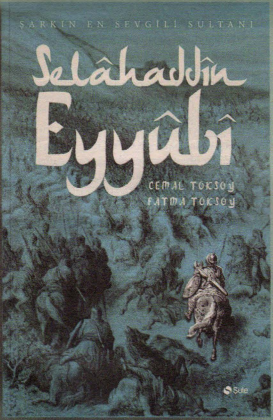

Selâhaddîn'in cesareti sonraki nesillere örnek olmuştur. Onun cesaretini dostlardan daha çok düşmanlar itiraf ederler. O diğer hükümdarlar ve sultanlar gibi tahtına kurulup sarayında yaşayan bir sultan değildi. Savaş kazanılırsa şerefi askerlerine verir, kaybedilirse suçu kendisinde bulurdu.

Şarkın En Sevgili Sultanı Selâhaddîn Eyyûbî

Mehmet Ali & Akşamsefası

suleyayinlari.com suleyayinlari SuleYayinlari suleyayinlari

Şule Yayınları

Erol Erdoğan

ÇİÇEKLERLE BÜYÜYEN ÇOCUKLARIZ BİZ

Bir insan büyürken çok şeyle birlikte büyür. Bahçedeki ağaçla, çatıdaki kuşla, bağdaki asmayla, ahırdaki düveyle büyür. İnsan tek başına büyümez, komşunun, amcanın, teyzenin, dayının çocuklarıyla büyür. Su içerek, sebze yiyerek, karpuz kabuğu kemirerek, çekirdek çitleyerek, dondurma yalayarak, çitlembik çıtırdatarak, yumurta tokuşturarak büyür çocuk. Çocuk oynayarak büyür; üçtaş oynayarak, seksek oynayarak, isim-şehir oynayarak, ebe-sobe oynayarak büyür. Çocuk çevresini, çevre çocuğu büyütür.

Bir köy çocuğu "Ben çiçek yiyerek büyüdüm" dese haklıdır. Mesela ben böyle diyebilirim. Bir çocuğun büyümesine eşlik eden en güzel şeylerden biri çiçektir. Kavurga yedik, sebze, et, yumurta, meyve yedik; bulgur-bakliyat yedik, babamızdan sopa, anamızdan oklava yedik ama biz çocukken en çok çiçek yedik.

Bahar başlarken bizim için çiçek yeme mevsimi de başlardı. Karların erimesinin peşinden köyün arkasındaki tepelere çıkardık. Ellerimizde minik tahta parçalarıyla yeni boy vermiş taptaze sarı çiğdemlerin yanlarına ilişirdik. Çiçeğin yanına diz çöker, etrafındaki toprağı eşeler, köküne zarar vermeden çiğdemlerin bembeyaz soğanını çıkarırdık. Soğandaki toprağı temizler, özenle kabuğunu ufalayarak soyar, sonra o süt beyaz çiğdemi keyifle yerdik. Ağzımızda müthiş bir tazelik, sıra dışı bir tat oluşurdu. Küçücük bir şeydi ama ağzımızda oluşturduğu tat kocamandı. Toprağını temizlediğimiz çiçekleri avucumuzda toplar eve getirirdik. Bir bardağın veya şişenin içine yerleştirdiğimiz çiçekler birkaç gün evin süsü olurdu.

Bahçelerin sınırlarında boy veren ayva ağaçlarının çiçeği de ağzımızı dolduracak kadar kocaman olurdu. Ayvayı çok sevmesek de çiçeğini severdik. Ayçiçeklerinin büyümesini ve güneşin peşinde sürekli boynunu çevirmesini hayranlıkla seyrederdik. Uzun ve sarı çiçeklerini yemezdik ama daha dalında iken kuşlar gibi çekirdeklerine dadanırdık. Fasulyeler, çalılarına doğru asılarak uzandıkça çiçekleri de serpilirdi. Her çiçeğin büyüdükçe fasulyeye dönüştüğünü bilmek çocuk zihnimizde müthiş kapılar aralardı. Tarhana çorbasının hamuruna bile çiçek katardı analarımız.

Salatalıkların da çiçekleri olurdu. Bahçeden salatalık toplarken büyüklerimiz "Dikkat edin, salatalıkların teveklerine ve çiçeklerine basmayın" derlerdi. Teveklerine bastığımız salatalıklar acılaşırdı. Mısırların çiçekleri olmazdı ama onların da bebek saçına benzer püskülleri olurdu. Onlar da bir çeşit çiçekti; mısır çiçeği. Kabak çiçeği en güzeliydi, çok alımlı gözükürdü. Biz bilmezdik ama kabak çiçeğinin dolmasını da yaparlarmış. Elma ağacının çiçeklerini kırpık gözlü insanlara benzetirdim. Çiçeğin siyah uzantıları insan kaşına benzerdi.

Caminin avlusundaki akasyaların çiçekleri açınca ağaçlar gelin gibi olurdu. Gri dallar ile yemyeşil yapraklar arasında her biri birer nakış gibi duran akasya çiçeklerinin oluşturduğu tablo hiçbir ressamın harcı olamayacak kadar şaheser dururdu. Tadı iyi olmasa da avuç avuç topladığımız akasya çiçeklerinden tek tük tattığımız olurdu. Çok zaman geçti, yanlış hatırlıyor olabilirim, belki de akasya çiçekleri tatlıydı. Bazı çiçekleri yer, bazılarını da ağzımıza alır emerdik, balımsı tatlar alırdık. Arıların çiçeklerden nasıl bal yaptığını böylece anlamış olurduk.

Köyün en yaygın çiçeği susamlardı. Halamın bahçesi, Hamdi Emmimin bahçe duvarı, komşumuz Şevket Dayının bahçesi, üst mahalledeki Yağboğların bahçe duvarları, Karamemet Amcamın iç avlu duvarları bahara girerken mor susamlarla kaplanırdı. Köyün mezarlığındaki her kabrin üzerinde susam çiçekleri olurdu. Her bayram mezarlardaki susamların çevresi yabani otlardan temizlenir, sulanır, dipleri toprakla beslenirdi.

Zambak çiçeğine bizim buralarda neden susam dendiğini bilmiyorum ama İstanbul'da ne zaman çiçeklerden söz etsek "Bizim oralarda zambaklara susam derler" diye açıklamak zorunda kalırdım. Bir defasında Hamdi Emmimin duvarından birkaç kök zambak çıkarıp İstanbul'daki evimize götürüp balkondaki saksıya dikmiştim. Zambağın rengi de kokusu da çocukluğumdan beri büyüleyici gelirdi bana. İstanbul'da lalelerin çok revaçta olduğu dönemlerde "Benim lalem zambaklardır" sözünü sıkça tekrar etmiştim. Bosna bayrağında zambakları görünce içim bir tuhaf olmuştu. Çocukluğumdan Bosna'ya uzanan çiçekli bir yol varmış meğer.

Bir de yumurta boyamakta kullandığımız çiçek vardı. 'Yumurta Boyası Çiçeği' diye adlandırdığımız çiçeğin adının sümbül çiçeği olduğunu öğrendim kocaman adam olunca. Yumurta cezvesine yumurtayı kor, sümbül çiçeğinden birkaç dal ile azcık da soğan kabuğu ilave ederdik.

Çiçekler aynı zamanda oyuncağımızdı. Bazı çiçekleri avuçlarımızın içinde pervane gibi çevirirdik, bazılarının yapraklarını tek tek koparırdık. Papatyaları öyle yapardık mesela. 'Seviyor, sevmiyor' diye koparmazdık, çünkü çocuklar hep sevilirdi. Öyle bilirdik, yanlış mı, doğru mu bilmiyorum ama biz öyle bilirdik.

Kaşın ardındaki tarlalara geçince kırlardaki tarlalarda bolca eşek dikenleri olurdu. Eşek dikenlerinin çiçekleri rengârenk olurdu, uzaktan bakılınca çok güzel gözükürlerdi. Elimize alamazdık, her yeri incecik diken olurdu. Şimdi anlıyorum ki aslında bizim oralarda dikenli tüm otsu çiçeklere eşek dikeni derlermiş. Çünkü birbirinden çok farklı çok sayıda çiçeği bu adla bilirdik.

Çiçekler bizim renklerimizdi aynı zamanda, bazı renkleri çiçeklere benzeterek söylerdik. Papatya sarısı, sümbül moru, gülkurusu gibi. Çiçek ve renk ilişkisi üzerinde düşünürken Ressam İlhami Atalay'ın bir televizyon röportajında söyledikleri aklıma geldi. Şöyle demişti usta sanatçı: "Vişne çürüğü rengi var ama sen bana bordo dedirtiyorsun çünkü Fransız şarabının rengi bordoymuş diye."

Tarlalarda bir de gelincik olurdu. Hatta nadasa bırakılmış bazı tarlalarda o kadar çok gelincik olurdu ki, çiçeklere dair bilgisi olmayan birisi tarla sahibinin gelincik ektiğini bile düşünebilirdi. Kıpkırmızı bir tarla çok güzel gözükürdü.

Bağlarda, bahçelerde, tarlalarda çiçek çok olunca köylülerin sevinci artardı. "Bu sene mahsul çok olacak, her yer çiçek maşallah" derlerdi. Çiçekler bereketin habercisiydi. "Ağaçlarda çiçek çok, don olmazsa meyvemiz çok olacak" sözünü her sene kış sonuna doğru duyardım. Bazen de "Çiçeği çoktu, meyvesi az oldu, soğuklar çiçeği döktü" denirdi.

Bazı sebzeler de tohumluğa bırakılınca çiçeklenirlerdi. Pırasa, soğan, lahana gibi sebzeler sanıyorum öyleydi. Müthiş bir devri daim vardı. Çiçek ürüne dönüşüyor, üründen tohum elde ediliyor, tohum toprağa düşüyor, seneye çoğalarak bahara merhaba diyordu çiçekler.

Gerçekten her şeyin çiçeği vardı. Karpuzun, kavunun, biberin, bademin, armudun, çördüğün, nohudun, fiğin, mercimeğin, böğürtlenin, dağ kekiğinin, yabani dağ çayının. Ceviz ağacında da tırtıl dediğimiz çiçeğe benzeyen bir şey olurdu, tırtıl çok olursa ceviz çok olacak anlamına gelirdi.

Hem her yerde çiçek olurdu. İlkokulumuzun bahçesinde bolca Kasımpati ve Kadife Çiçeği vardı. Cami avlusunda da öbek öbek çiçekler olduğunu hatırlıyorum. Bağlarımız, bahçelerimiz, kırlarımız, tarlalarımız her yerimiz çiçekti. Birkaç metrelik yerde yüzlerce farklı çiçek olurdu. Hepsinin kokusu, rengi, endâmı farklıydı.

İlkokuldaki resim derslerimizin temel malzemesi de çiçekti. En çok papatya ve ayçiçeği resmi çizerdik. Onların çizimi hem kolaydı, hem kalıplaşmıştı. İlkokul ve ortaokul resim dersindeki karakalem eskizlerimizde ise masaya konan çiçek saksısını çalışırdık. Saksının gölgesini, gölgenin açısını ve çiçeklerin duruşunu önemserdi hocalarımız.

Çocukluğumun bir kısmı İstanbul'da geçti. Hanımeli, Akşam Sefası, Lale, Erguvan, Kaktüs gibi onlarca daha yeni çiçekle tanıştım İstanbul'da. Çiçek deyince aklımıza arı gelir ama bir de çocuk gelmeli derim. Biz çocukken çiçek yedik, çiçekle büyüdük. Onca derdin, yetmezliğin, hastalığın, çocuksuluğun, oyunun arasında harika bir şeydi çiçek yemek, çiçek seyretmek ve çiçeklerle büyümek. Demek istediğim bir de şu var: Çiçekler toprakta büyür, betonda büyümez. Çocukla çiçeğin, böceğin, toprak ve gökyüzünün arasını açtığımız için işlerimiz bozuldu. İşte ondandır yitip gitmeyen can sıkıntılarımız. Bir dostun dediği gibi topraktan, çiçekten, yağmurdan uzaklaştıkça hırçınlaşıyor ve bencilleşiyoruz.

@ortaksoz

Mehmet Ali & Akşamsefası

M.Nezihi Pesen

ACELECİ BİR MODERNDİM!

27.11.2011

Leyla!
Sana kaçmak istiyorum. Lütfen yardım et bana. Bu teşvişten, bu karmaşadan, bu çokluktan, bu dağınıklıktan al kurtar beni.

18.11.2011

Rabbim! Beni ilahi bir müzik kılmadan canımı alma. Nefse ve dünyaya ancak senin izin verdiğin ölçüde açılsın bu müzik. Bir oya(lan)ma ve kandırmaca olmasın bu müzik. Geceleyin dua, gözyaşı ve ibadet olsun. Gündüzleyin şımarmayan bir dirilik. Savaşta düşmanı ürkütüp korkutan bir marş kıl beni. Rabbim! Biliyorum ki müziğin en saf biçimini icra edenler senin meleklerindir. Senin cemalini temaşa edip esrik halde sema eden melekler. Beni de onlara kat. Onlara yaşattığın o daimi zevki bana da yaşat.
Gene biliyorum ki her varlık, her insan senin hükmünü, senin kudretini, senin hikmetini, senin meşietini, senin iradeni icra eden bir enstrümandan, bir araçtan gayrı bir şey değildir. Benim yedi boğumumu da açtıktan, içimi ağırlıklardan ve fazlalıklardan halas eyledikten sonra nefesinle üfle bana. Senin kelimelerini, buyurduklarını, emrettiklerini söyleyeyim, yaşayayım yalnızca.
Bozulmuşlukların, heva ve hevesin, şeytanın, kompleks ve aşağılık arzuların, iştihaların bana üflemesine, beni kendilerinin kölesi kılmasına izin verme Rabbim!

../12/ 2011

Ey benim topallığım!
Oturup seni yazdım. Yazdım ki beni rahat bırakasın, bir daha rahatsız etmeyesin. Yüce Tanrı'dan bir ders, bir nişane saydım seni. Yürüyüşümün, sevgimin, ilgimin, sözümün kibirden ve şımarıklıktan uzak olması için gönderilmiş bir acaip uyarıcı belledim seni. Belki de armağansındır. Seni ben istemedim. Ama sen de ondansın. Seni gönderen O; acıması ve sevgisi en bol olandır. Hani bir zamanlar İslam mülküne, memalikine Moğolları salmıştı. Talan etmişlerdi her yeri. Taş üstünde taş, omuz üstünde baş bırakmıyorlardı. Yakıp yıkıyorlardı cümle yapıları. İşte ol zamanda Allah'ın kemter kulu olduğunu dile getirip duran Yunus söz söyledi. Müminlerin yaralanmışlıklarına, korkularına, ümitsizliklerine derman olacak sözler söyledi. Yürüyemeyecek hale gelmiş, bitap düşmüş, öleyazmış müminlere can oldu. Az söyledi. Lakin söylediklerinin hepsi has sözlerdi, mısralardı, şiirlerdi. Bu yüzden dirilik taşıdı öleyazan canlara. Korkuyla, umutsuzlukla kavrulan ruhlara. Ki biraz önce de Muhammed Celaleddin ve başka ulular uzun veya kısa yakarmışlardı; mülkün Sahibi Zü'l-Celal ve'l-İkram cemaliyle tecelli etsin diye.
Onların, o söz ustalarının bunca gönülde taht kurup sultan, aşık, mevlana, emre olmalarının sebebi ihlastı, samimiyetti. "Gözünün değdiği yere gül düşer." Necip Fazıl.

../../2012

Öyle bir yerdeyim ki mefhumlar mevhumlaşıyor mütemadiyen. Ömrümün kısa tarifini içeriyor bu hüküm cümlesi. Daha çocukken, yani daha az kelimelerim varken, bazı şeylerin kolay olduğunu kabule meyyaldim. Yaşım ilerledikçe hiç bir şeyin uzaktan göründüğü gibi olmadığını anlamaya başladım. Kolay değildi hiç bir şey. Kelimelerin, kavramların içine girdikçe anlamları belirsizleşmeye başlıyordu. Anlamak ve kavramak daha da güçleşiyordu. Benimse gücüm ve sabrım azalıyordu. Yorgunluk ve bezginlik kuşatıyordu dört bir yanımı. Düşünceye, tarihe, şiire, müziğe, aşka... sarılıyordum. Bütün bunların arasında bile bir anlamsızlık gayyasına düştüğüm oluyordu. Sanki herşey dipsiz bir absürde açılıyordu. Neydi Allah'a olan inancıma rağmen beni bu karanlık kuyuya düşüren? Niçin tutmuyordu Allah benim elimden? Sonra farkettim ki okuyarak arıyordum bir şeyleri. Okuduklarımın, dinlediklerimin beni dönüştürmesine izin verecek zamanım yoktu. Bir monolog cerbezesi yaşıyordum. Çünkü dışarıya az ses verenlerdendim. Polemikçi değildim. Saldırgan değildim. İddiacı değildim. Şükürler olsun. Ama işte aceleci bir moderndim ben de. Durmadan yeni şeyler öğrenmek isteyen bir hamaldım çoğunca. Tevekkülü ve sabrı yaşama zahmetine katlanamıyordum. En ufak bir olumsuzlukta içim kanıyordu. Yıkılayazıyordum. Allah'a iman etmenin ışıltısı akmıyordu içimde.
Şimdi yana yakıla geldiğim bu yerde mefhumların kaypak olduğunu ama yaşamamız için gerekli olduğunu kabul ediyorum. Çünkü Allah bizimle bir dille konuşuyor. Önce bu dünyanın gerçekliğinin nasıl bir hakikat olduğunu idrak etmemiz gerekiyor. Bu idrak ediş bize kul olduğumuzu farkettirecektir. Kul olduğumuzu durmadan itiraf edişimiz de ancak amelle mümkündür. Kalbin ve bedenin iştirak etmediği sözler yorucudur, oyalayıcıdır, kandırıcıdır. Sahte ışık patlamaları altında geçici zevklerle tatmin olmaktır.
Büyük sufilerin neden şiirler söylediklerini anlıyorum yavaş yavaş.

2012 Bahar

Sakallarım gibi yazmak istiyorum. Devletin ve kimsenin rahatsız etmeyeceği sakallarım gibi. Ben yazdıkça uzasın kelimeler, cümleler.. Çoğalıp gürleşsin. Ölünceye kadar yazayım. Bildiklerimi yazayım. Bilmediklerimi. Gördüklerimi, görmediklerimi. Elimde hep kalem olsun. Beyaz kağıtlar siyaha, maviye, laciverde dönsün. Akan bir ırmak olayım yazarken. Bahar olsun, kış olsun, yaz olsun. Solan yapraklar olsun benimle sürüklenen.
Şimdi geçtim Üsküdar'dan Beşiktaş'a. Geçişlerimi yazayım. Bir kıyıdan ötekine geçerken gördüklerimi. Üsküdar'dan biraz uzaklaşınca gördüğüm bahar patlayışını. Yeşilin tonları ve erguvanlar. Ve Beşiktaş motorunda, karşımda oturan adamın öyküsünü de yazayım.
İsmini unuttuğum, Kabalcı'ya girince hatırlamayı umduğum, bir kitabı almak için geldim buraya. Şimdi oturuyorum bir taburede. Yazmak için mi, çay içmek için mi oturdum buraya? Bilmiyorum. Ama ikisi de güzel. İkinci çayı istiyorum baharı beklerken. Tesbihim bir güzelden armağan. Rengi turkuaz. Kaelmim mavi. Aklım ve ruhum buruşuk ve nemli değil. Müslümana kızgınlık olmasın içimde. Kinlerini birbirlerine yönelten müslümanların şaşkınlıklarını gider Allahım!
Çağıldamak! Hem yazanın, hem okuyanın çağıldaması. Böyle akmak istiyorum kağıt üstün(d)e. Kemik gibi, taş gibi, mermi gibi olmasın kelimelerim. Düşmana yazmıyorum ki.. Neden sertleşeyim? Neden rahmetçe kuşatılmış olmanın neş/v/esini gizleyeyim? Nankörlük olmaz mı bu?
Bazı zamanlar gözlerimiz daha çok çiçek toplar. (Özellikle sevinç ve dirim zamanlarında)
Gökte uçarken yere indirdiler,
Çâr anasır bendlerine vurdular
buyuran Niyazi Mısri hazretleri geldi hatırıma. Haneme varınca nutkundan şunları da okudum:

Ey garib bülbül diyârın kândedir,
Bir haber ver gülizârın kândedir,
Sen bu ilde kimseye yâr olmadın,
Var senin elbette yârin kândedir.
Arttı günden güne feryâdın senin,
Âh-u efgân oldu mu'tâdın senin,
Aşk içinde kimdir üstâdın senin,
Bu senin sabr-u kararın kândedir.
Bir enisin yok aceb hasrettesin,
Rahatı terk eyledin mihnettesin,
Gece gündüz bilmeyüp hayrettesin,
Yâ senin leyl-ü nehârın kândedir.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Seyyide

İsmiyle müsemma hanımefendi bir duruş sergilemektedir Seyyide. İfrat ve tefritten uzaktır, mutedildir. Magazinleşmekten çekinen ilmî hanım dergisidir.

Hanımlara hitap eden dergiler arasından şöyle bir farkla ileri çıkar Seyyide: Yazanlarının tümü hanımdır ve tümü alanında uzmandır. Din, ilim, kültür, edebiyat, tarih, gezi, tasavvuf, sağlık, psikoloji, ekonomi yanında hidayet öyküleri, helal gıda, iletişim, çocuk eğitimi, aile ve kadına dair pek çok konu… Bir de gencecik bir ilavesi vardır genç kardeşlerimiz için: Genç Seyyide eki…

www.seyyidedergisi.com

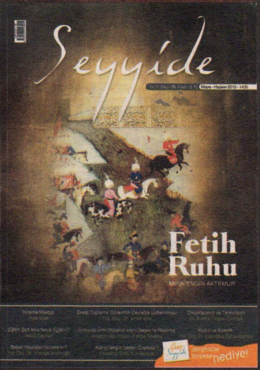

Gülçin Durman

HİKÂYE DİNLEME MERKEZİ

Geçmişimi bilenler, fırsatını bulduklarında hep aynı şeyi söylerler. " Kardeşim nedir bu boş vermişliğin? Biraz kendine çeki düzen ver." Üstüme başıma bakanlar, tahmin etmezler ama ben de bir zamanlar, o cam binaların içindeki esirlerden birisiydim. Birbirinin aynı günler içinde debelenip dururken, hiç beklemediğim bir zamanda harikulade bir şey oldu. Üç senedir her türlü kaprisini, abuk subuk şakalarını çektiğim şefimin boğazına yapışmışken buluverdim kendimi. Meselenin nasıl başladığını hatırlamıyorum bile. Büyük ihtimalle, her zamanki gıcıklıklarından birisini yapmıştır. İyi bir maaşım, fiyakalı giysilerim, herkesin imrenerek baktığı bir arabam ve evim vardı. Hoş, evle araba krediyle alınmıştı ve maaşım da yıllardır cebime girmeden, başka hesaplara yatıp duruyordu. Kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibiydim anlayacağınız.

Kurtuluşuma kolay kolay inanamadım. Elimi kolumu bağlayan her şeyden bir anda vaz geçtim. Satabildiğim eşyaların parası, altı ay kadar idare etti beni. İşten çıkarılışımdan on ay sonra artık bambaşka bir insan olmuştum. Tipim, yürüyüşüm yani her şeyim değişmişti. Kısa doğru keskin bir soru, bütün ağırlığıyla omuzlarıma çöküverdi. Bankalar kudurmuş köpek gibi peşimi bırakmıyorlardı. Para bulmalıydım. Ancak çalışmak da istemiyorum.

Çok da bir şey ummadan, rast gele seçtiğim birkaç yere başvurdum. Ama her şeyden öylesine yılmıştım ki, bütün işverenler, neredeyse aynı cümlelerle bitik enerjimden bahsedip durdular. Hatta bazı ukalalar daha da ileri gidip "Sizin biraz dinlenmeye ihtiyacınız var. Biz enerjik çalışma arkadaşı arıyoruz" da dediler.

Çalışmak neyse de arkadaşlık kısmını kafam almıyordu bir türlü. Yani bu iki kelime bir araya nasıl gelebilirdi ki?

Üstüm başım iyice döküldüğü ve borçlarımın da ailemin itibarını tehdit etmeye başladığı bir zamanda, eniştem adı sanı bilinmeyen yeni açılmış kamu kurumlarından birisinde iş buluverdi bana. Bana kalsa yerimden kıpırdamazdım ya. Fakat şu kahrolasıca borçların nefesi hep ensemdeydi.

Yeni işyerim Sultanbeyli'de, bir zamanlar orman arazisi olan bir alanda kurulmuş güdük bir binadaydı. Hiç kimsenin, birbiriyle belli bir bağı yoktu. Geniş, ferah odalarda, en fazla üç ya da dört kişi bulunurdu. Bu kurumda, belirgin bir ast üst ilişkisi olmaması hemen cazip geldi bana. Binanın girişinde, az eşyası bulunan genişçe bir odaya koyuverdiler beni. Odada üç kişiydik, bir de Nuh Nebi'den kalma hissi veren bir fotokopi makinesiyle ondan da eski bir faks vardı. Faks makinesinin acıklı inlemeler çıkararak, birkaç kez bir şeyler yapmaya çalıştığına şahit olmuştum ama fotokopi makinesinde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Binamız sapa bir yerdeydi. Yolu düşüp de gelenler ya da azimli emekliler dışında gelenimiz gidenimiz olmazdı.

İşimizin ne olduğunu anlamam iki haftamı aldı. Belki de hâlâ bilmiyorumdur! Bundan da emin değilim. Benim anladığım, bizim bir tür hikâye dinleme işi yaptığımızdı. Adet olduğu üzere, binadakilerin çoğu taşeron olarak çalışıyordu. Kadroluların sayısı çok azdı. Ve öyle ortalığa da pek çıkmıyorlardı. Sadece özel vaka alarmı verildiğinde, nerede bulunuyorlarsa rüzgâr gibi yetişip olay mahalline ulaşıyorlardı. Odalarının nerede olduğunu, o kadar araştırmama rağmen bir türlü bulamadım. Zaten bina içersinde dolaşmak da pek hoş görülmüyordu.

İş hayatından o kadar sıtkım sıyrılmıştı ki borcum olmasa, dünyada kimse tutamazdı beni orada. Bu yüzden de günlerce, surat asıp ağzımda bir şeyler gevelemenin haricinde kimseyle konuşmadım. Derken üçüncü haftanın sonunda, benim de müşteri kabul edeceğim bir üst yazıyla bildirildi bana. Hayattan ve kendimden öylesine beklentisizdim ki hiçbir şey hissetmedim bu haberi aldığımda. Haftalardır etrafı seyretmiş, bütün vakaları bir teyp gibi kaydetmiştim kafama. Girişteki selamlama cümlesi sabitti ve herkes onu söylüyordu. Sonrasında müşteri konuşuyor, konuşuyor ve yine konuşuyordu. Görevliler ise çok az yerde araya giriyor; çoğunlukla hiçbir şey demiyorlardı. Zaten kurumun, yıllık raporlara giren üstün başarısının altında da bu taktik yatıyordu.

Formülü öğrenmiştim. Ve işim çok kolaydı. İlk müşterim tedirgin adımlarla, kapıda belirdi. Çarşaflı yaşlı bir kadıncağız içeri girip girmemek arasında kalmıştı sanki. İkide bir kapının dışına çıkıp bakınıyordu. Meğerse yanında kendisinden daha da yaşlı ve kör bir adamcağız daha varmış. Onunla konuşur dururmuş hep. Nihayet yaşlı adam, güçlükle de olsa içeri girebildi. Ve kadın tarafından bizden hayli uzaktaki koltuklardan birisine oturtuldu. Adamcağız, yerini beğenmedi kalkacak gibi oldu ama kadın son bir hamle daha yapıp koltuğa oturttu yeniden.

Sonrada süklüm püklüm karşımdaki koltuğa ilişiverdi. Solmuş çarşafındaki yamaları da işte ilk o zaman fark edebildim. Kadıncağız, önce çekingen dursa da konuştukça açıldı. Hatta biraz ağladı da. Kocası olacak adam, yani şu gerideki koltukta eski zamanlardan fırlamış gibi duran ihtiyar, sorumsuzun bencilin tekiydi anlaşılan. Kadın "Sigortamız dahi yok! Hastalandığımızda ne yapacağımızı bilemiyoruz" deyince, hemen adama döndüm. İçinde sarılı desenler olan bir kumaş parçasını, başına sarık yapmıştı. Üstünde dizlerine dek uzanan en az otuz yıllık ceketi ve şalvarıyla gözümde iyice canavarlaştı. Kadın ağlaşırken ben adamı, baştan ayağa süzdüm. Büyükçe başı, sarıkla beraber daha da büyüyor, insanı irkiltiyordu. Eski moda kocaman siyah gözlükleri bile derin yarıklarla kaplı yüzündeki o yabansı havayı değiştirememişti. Kadın konuştukça, kızgınlığım da artıyordu.

Prosedürde böylesi durumlar için sessizlik uygun görülmüştü. Ancak ben dayanamayıp birkaç soru sordum kadına. Hepsini de cevapladı kadın. Sonra da bana doğru eğilip "Eyvah, galiba bizi duydu!" deyiverdi. Hemen koltuğa doğru dönüverdim, gerçekten de adam bize doğru bakıyordu ve kendi kendine de söyleniyordu galiba. İçimden dedim ki "Bu sefer yanlış kişiye çattın ihtiyar!"

Âdetim olmadığı halde, merakımdan kadını geçirmek için ayağa kalktım ve adamı iyice görebilmek için bilerek kapıda oyalayıp durdum onu. Derken adam "Ne oldu, ne yaptın? " diye soruverdi. Sesini duyuverince, kafamda hemen barbar bir adamı çiziverdim. Kadın bana kaş göz işareti yaptıktan sonra "Burası değilmiş, yanlış gelmişiz" gibisinden bir şeyler geveleyip durdu ağzında. O konuştukça adam daha da sinirlendi ve bana doğru dönüp "Yardım mı istedi sizden?" diye sordu. Ses tonu öylesine kuvvetliydi ki bir an ürperdim ve "Ne münasebet canım, nerden çıkardınız bunu?" dedim. Sonra da sesimdeki siteme öylesine şaştım ki. İpleri adamın elinden almak için bir hamle yapmam gerektiğini hissettim. Bu yabani adama birisi haddini bildirmeliydi, vakti gelmişti bunun. Hemen işe giriştim. Sorularımla, bu vahşiyi avucumun içine alacağımdan emindim. Ancak ilk girişimim boşa çıktı, sonraki hamlemde ustalıkla püskürtüldü. Derken bu sefer o atağa başladı, sorularına cevap vermeyi bırakın ne dediğini bile anlayamıyordum. Ayetlerle, hadislerle bi ton meseleyi anlattı bana. Teklemeden ve eee'lemeden öylesine etkileyiciydi ki konuşması, ne yapacağımı bilemedim. Bir ara durdu ve "Müslüman mıydın sen? diye soruverdi." Elhamdülillah" demeye utandığım için "Tabii canım" deyiverdim cılız bir sesle.

Çoğunu ilk defa duyduğum masallar, efsaneler anlattı durdu. Aklımda kalanlar Ashabı Kehf, Musa Peygamberle Hızır'ın yolculuğu ve Şeyh Sanan'ın acıklı hikâyesi. Galiba bir ara nitelik ve nicelik meselesine de değindi. Ve dedi ki öyle bir gün gelecek ki caddeler, sokaklar mütedeyyin görünümlü insanlarla dolacak; kandillerde, bayramlarda camiler tıkış tıkış dolacak. Amma velâkin bu kalabalıklar hiçbir işe yaramayacak." "Anlıyorum" diyebildim sadece. Fakat bir şey anladığım yoktu. Doksanların başındaydık. Ne demek istediğini anlamam o zamanlar için mümkün değildi zaten. Tam çıkmaya yakın "Bu kadın bir şey istedi mi senden? " diye soruverdi. Afalladım, ne diyeceğimi bilemedim"Para istedi mi, dilendi mi?" diye üsteledi yine. Kadının yüzü sarardı birden, "Yok amca" dedim. "Sadece körler için birkaç şey sordu." Yalan söylemiştim, hâlbuki kadın içeri girdiğinden beri para isteyip durmuştu. Adam "Tamam o zaman "dedi. "Ben rızkımı Allah'tan beklerim. O yüzden sigorta da yaptırmadım, zaten." Sinirlenince daha da heybetli görünüyordu, o sinirle bastonu hızlı hızlı sallamaya başladı; nasıl olduysa aklına kıyamet gününde insanların hangi hallere bürüneceğinden bahsetmek gelmişti.

Daha önce hiç hissetmediğim bir fenalık hissiyle doldu içim. Eski bir masalı yaşıyor gibiydik. Davudi sesiyle adam, ilk defa duyduğum korkunç şeyleri anlatıyor; elindeki yontulmamış, kaba bastonla havada geniş daireler çiziyordu ki; kulaklarım uğuldamaya başladı. Enseme de bıçak gibi bir sancı saplandı. Baston tam kafamın üstünde dolaşmaya başlamıştı ki kendimden geçivermişim.

Ayıldığımda ilk sorduğum şey yaşlılar oldu. Ama benden başka onları gören çıkmadı. Ertesi gün, idari amirimiz bu işin bünyeme uygun olmadığını söyleyip bodrum kattaki odalardan birisine yollayıverdi beni. Bunu bir türlü hazmedemedim. Hikâye dinlemenin nesi ağır gelebilir ki insana? Altı üstü bir hikâye işte…

Mehmet Ali & Akşamsefası

Cafcaf'taki içerik değişikliği köşemde de yansımıştı zaten, şimdi de CF'de olduğu gibi köşe ismi de değişti. Hayır olsun (inş.:)

Erdal Çakır

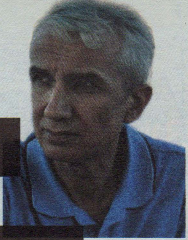

YAĞMUR YAĞSA İYİ OLACAK!

Sadreddin Konevi Ile Hasbihal

Ehl-i dîl gayet iyi bilir, söze peşrev çekilirse, coşar, şımarır, pazu gösterir ve nihayetinde sükûta intisap eder. Hâl gelir ardından. Çıkınında yârin hatırı. Serer oturursunuz bir ucuna. Gölgeniz hayallerinize birkaç gömlek dar gelir. Ayakkabınızın ucuna takılır gözleriniz; modern izler, postmodern itirazlar, makyajlı kirpikler ve yaşmağın kenarına ilişmiş utangaç bir çift göz. Karışmıştır kafanız, yağmur yağsa iyi olacak dersiniz. Niye iyi olacak? Cevap verebilseydiniz, ya gölgenize ya hayallerinize bir çeki düzen vermeyi aklederdiniz önce. Karışıklık iyidir. Karışıklık kurgusuzluktur. Zuhûratın annesidir. Dem de bu demdir. Sorma gitsin, feleğin keyfine diyecek yoktur. Nereden neyin tezahür edeceğini bilmez kişi, ayağının götürdüğü yere değil, götürüldüğü yere giderken bulur kendini. Önce cevaplar gelir sonra sorular; meczuptur adımlar, her taraf derya-deniz, saman çöpü transatlantik; gidilmeden mi gelinmiştir, gelinmeden mi gidilmiştir, sanki çok önemli, sanki ne gam. Bulunduğunuz yer bulduğunuz, bulduğunuz bulunduğunuzdur ya dünya yansa umurunuzda olmaz. Umur da ne ki? Birden yabancılaşmış buldunuz değil mi? Neyi? 'Hep'i ve 'hiç'i. Öyle mi oldu gerçekten? Bilmiyorum. Bilseydim, susardım.

İşte tam böyle bir demdi. Zuhuratın eteğine yapışmışım, zuhuratınsa elleri cebinde. Nereye gidiyoruz diyorum. Yoldasın, soru sorma, sormadan yolda olmayı öğren diyor. Bir gölge disiplini ile yapışık yürüyorum. Nerede, nasıl ve niçin. Aah dünya! Sesini bulmadan ağlamayı öğrenmeye çalışmak. Önce boşluğu bul, sonra boşluğa bas ve sonra düş. Şöyle mi olmalıydı yoksa, önce düş, sonra boşluğa bas ve çık. Oradaydık işte. Nerede? Sadreddin Konevi'nin huzurunda. Oradaydık dediğime bakmayın. Oradaydım. Sadreddin görününce zuhurat kayboldu. Ben geldim Efendim, dedim.

Çıt yok.

Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun diye arsızlandım.

Neredeydin ki, geldin? Geldim diyorsan, gideceksindir. Gelen, gider çünkü. Gelen durmaz, giden gelmez. Bizde topuğunun üstüne dönmek yoktur. Geldiğin yer de, gittiğin yer de burası olmalıdır hep..

Burada olmaktan maada olmak yoktur.

Hah dedim gördün mü, bas ve yürü bakalım şimdi. Bas ve yürü. Yürü ve düş. Ne diyor Hazreti Pîr, burada olmaktan maada olmak yoktur.

Himmet buyurun Efendim diye sızlandım, kapınız kilitli, diz dize olsaydık, toprak toprağa, fısıldasaydınız sadrıma, sesinizin içine düşüp Yusufça soluklansaydım. Hâl bilmem, kâl bilmem.

Hâl bilmem kâl bilmem diyorsun, lâkin himmet buyurun diyorsun. Hâline mi kâline mi himmet. Neyine himmet, nerene himmet. Geldim diyorsun, nerden; himmet götürmeye mi, nereye? Sen şimdi git Âdap'la tanış o getirsin seni buraya.

Âdap da kim ki?

!!

Zuhûrat göründü, elimden tuttu, yürümeye başladık.

Âdap kim, tanıyor musun? Beni ona götür.

Ehl-i dil gayet iyi bilir, hâl bilenin, söz tutanındır.

Kitaplığınızda yer açın

İz Yayıncılık Türk edebiyatının seçkin eserlerini sizlerle buluşturmaya devam ediyor

kitap adı: deli gömleği
yazar: güray süngü
sayfa: 200
tür: öykü
fiyat: 12,00

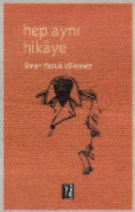

kitap adı: hep aynı hikâye
yazar: ömer faruk dönmez
sayfa: 144
tür: öykü
fiyat: 10,00

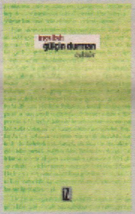

kitap adı: inşallah
yazar: gülçin durman
sayfa: 104
tür: öykü
fiyat: 7,00

kitap adı: çevgen
yazar: köksal alver
sayfa: 128
tür: öykü
fiyat: 10,00

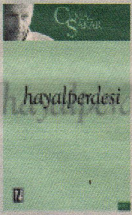

kitap adı: hayalperdesi
yazar: cemal şakar
sayfa: 118
tür: öykü
fiyat: 8,5

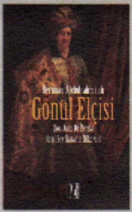

kitap adı: gönül elçisi
yazar: neriman abdulrahmanlı
sayfa: 164
tür: tarihi roman
fiyat: 22,5

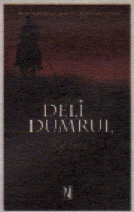

kitap adı: deli dumrul
yazar: lutfi parlak
sayfa: 360
tür: destan
fiyat: 20,00

tel : 0212 520 72 10 • faks : 0212 511 57 91 • www.iz.com.tr
www.iz.com.tr • facebook.com/izyayincilik • twitter.com/izyayincilik

KÖŞE YAZARI OLMADAN ASLA!

İnsanın kalitelisi nasıl anlaşılır? Var mıdır bunun ele avuca gelir bir yöntemi? Hadi kendisini Müslüman olarak görmeyen ama insanlığını muhafaza eden yahut müellefe-i kulûb (kalpleri İslâm'a ısındırılan insanlar) içinde kabul edebileceklerimizi de hesaba katalım… İnsanın ve Müslümanın kalitelisi nasıldır yahut nasıl olmalıdır? Var mı bu soruya iç âleminizde verdiğiniz pratik bir cevabınız?
Soruyu şöyle de sorabiliriz: "Bana ve neslime örnek şahsiyettir, rol modeli olabilir bu zat(lar)" dediğiniz kaç insan sayabilirsiniz?

Sıfatlarımızı Bırakıp Fiillerimize Geçelim Dostlar

Abdullah Yıldız

İnsanî kalitemiz, yokken varmış gibi davranamayacağımız nitelikleri ifade ediyor dostlar. Bizi[1] hemen ele veren nitelikler bunlar...
Yürürken, otururken, iş tutuş tarzımızla, eşimizle, dostumuzla, çalıştığımız kurumla, okumaktan zevk aldığınız kitaplarla, dinlemekten hoşlandığınız müziklerle, ruhunuzu aydınlatan sinema tercihlerinizle… Kısaca varoluşumuzu anlamlandırdığımız; hayatı okuduğumuz (idrak ettiğimiz) ve hayattan okuduklarımızı yazdığımız (dile getirdiğimiz) bütün süreçlerde kalitemiz yahut kalitesizliğimiz faş oluyor.

Rasim Özdenören

Ad koymak en büyük hünerimiz. O adların önüne sıfatlar yerleştirmeyi de pek seviyoruz. İşte o sebepten Müslüman olmanın ve Müslüman kalmanın sıfatlardan arınıp fiillere yücelmek olduğunu anlamakta zorlanıyoruz. İşte "kalitelilik-kalitesizlik" meselesinin üzerinde gerek bireysel gerek toplumsal olarak enikonu durmamız gerektiğini düşünmemin sebebi bu. Her yönüyle, fincancı katırlarını ürkütmekten çekinmeden…
Bu açıdan, mesela, "Biz"im için "değer taşıyan" bazı gazetelerin yazar profiline bakmak, "kalitemizin" bireysel ve kurumsal veçhelerinden birini müşahede etmek bakımından enteresan olabilir.

Bunlar Biz'den mi, Biz Bunlardan mıyız?

Son yıllarda gazeteler arasında kategorik ayrımlar yapmak giderek güçleşti. Uçlarda gezen ve ciddiye alınmayı nadiren hak eden **Sözcü, Zaman, Aydınlık, Bugün, Ortadoğu, Evrensel, Taraf** ve **Yeniçağ** gibileri bir kenara koyarsak, haber dilinde mesela Ak Parti'ye yakın duran ama dejenere kesimlerin cemiyet hayatını da dibine kadar işleyen; az ya da çok (nasıl oluyorsa!) İslamcı kimliğiyle tanınan kimi isimleri köşe yazarı sıfatıyla kadrosunda "bulunduran" ama burç yorumları ve çıplak kadın fotoğrafları yayımlamaktan da vazgeçmeyen gazeteler, maalesef yadırganmaz oldu. Eliniz titremeden para verip alıyorsanız kimliğinizden şüphe edebileceğiniz **Sabah, Haber Türk, Star, Akşam, Takvim, Vatan, Milliyet** gibileri bu kategoride sayabiliriz.

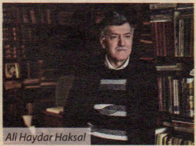
Ali Haydar Haksal

Kimileri, kendilerinden olmayan gazetelere "yandaş" diyor; dolayısıyla bazı gazeteleri de "karşıt" olarak konumlandırıyor. Bütün bir basın tarihi, iktidar(lar) a yandaşlıktan ve iktidar(lar)a karşıtlıktan pay alan gazetelerden ibaret olduğuna göre böyle bir "cepheleşmede" tuhaflık görmüyorum. Varsa bir tuhaflık kimilerinin, yapılan bütün bilimsel araştırmalara karşın halen varlığı kanıtlanamamış(!) basın özgürlüğünden dem vurarak "ne yandaşım ne karşıtım" martavalını okuması. Geçin bunları!

Adnan Karakaş

Yeni Şafak, Milat, Yeni Akit, Diriliş Postası, Milli Gazete ve **Vahdet** için ayrı bir parantez açmamız gerekiyor. Zira patronajları ve kadrolarının profili itibariyle bu gazeteler kabul etsek de etmesek de "biz"im sesimizi duyurmalarını bekleyebileceğimiz ve bazen canımızı fena halde sıksalar da ve herhalde böyle yaptıkları için "biz"e ayna tutan mevkuteler.

Adem Özköse

Bir Gazeteden Ne Beklenir?

Tabii ki haberleri tatmin edici şekilde vermesi ve etkili şekilde yorumlaması… Ben bu iki "gerek şarta" estetik düzeyi yüksek görsel tasarımı, yani kaliteli fotoğrafları ve etkili bir sayfa düzenini de eklerim. Yukarıda kendilerine ayrı bir parantez açtığım gazetelerin hemen tamamının bu konularda yaya kaldığını düşünüyorum. İşin, nitelikli personel istihdam etmekten özellikle kaçınma(!), ucuza ve kul hakkına girerek deneyimsiz gençleri sömürme(!) gibi boyutları var ama tafsilatına girmeyi nasipse başka bir yazıya erteleyerek öncelikle şu tuhaf "köşe yazarlığı" kategorisine odaklanalım.

Cihangir İşbilir

Köşe yazarlığı bizde bir tür "gevezelik" olarak algılanıyor. Eh pek çok "köşe kadısı"da bu algının hakkını veriyor. Gazeteler üzerinden ilerleyen dikkate değer bir düşünce geçmişi olan Türkiye'de köşelerin gevezelik için değil de tefekkür için kullanılabileceğine inanan kaldı mı? Aslında bir yazı türü olarak denemecilik ile akraba olan gazete yazarlığı, buz gibi bir edebiyat işidir, diyebilmeliydik oysa. Maalesef işe bu yönüyle yaklaşan pek az kişinin köşe tuttuğunu görüyorum.
Bir süreli yayında yazmak, -bakın gazetecilik değil sözünü ettiğim, çünkü o ayrı bir kategoridir- bir yüreklilik işidir. Yazarın, düşüncesini çırılçıplak sergileyerek kendisini ortaya koyduğu bir yüreklilik işi… "Ben bunu böyle görüyorum"u cesaretle dile getirme vesilesidir. Gazetede yazma işine, çizdiğim bu çerçevede baktıklarına inandığım ve yazdıkları gazeteyi almama vesile olan isimleri paylaşmak isterim.

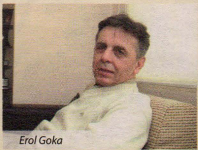
Erol Goka

Hakan Albayrak

Diriliş Postası: Hakan Albayrak, Âdem Özköse, İlhami Atmaca, Mansur T. Taşçı, Mevlüt Tatlıyer, Saim Tut, Muhammed Uyar, Yusuf Armağan

Milat: Bekir Fuat, Mehmet Nuri Yardım, Yusuf Özkır, Âdem Çaylak, Adnan Karakaş ve Ercan Harmancı

Milli Gazete: Ali Haydar Haksal, Hüseyin Akın, Fatma Tuncer

Fatma Karabıyık

Vahdet: Mehmet Doğan, Lütfü Şehsuvaroğlu, Cihangir İşbilir, Mustafa Özcan, Dursun Gürlek

Yeni Akit: Abdullah Yıldız, Abdurrahman Dilipak, Ersoy Dede

Yeni Şafak: Ömer Lekesiz, İsmail Kılıçarslan, Leyla İpekçi, Akif Emre, Yusuf Kaplan, Salih Tuna, Fatma Barbarosoğlu, Süleyman Seyfi Öğün, Erol Göka, Rasim Özdenören, Mustafa Kutlu ve Yalçın Çetinkaya

Okunmayan Gazeteler için Dikkate Alınmayan Köşe Yazarları

Mesele, dinamik olmak zorundaki bir coğrafyanın bu kadar isimle iktifa etmek zorunda kalması. Elbette fikrin beslenme kanalları gazetelerdeki köşe yazılarından ibaret değil. Elbette kimse anasının karnından "usta köşe yazarı" olarak doğmuyor. Bunun bir tür meleke ve zamanla kazanılan tecrübeyle alakası olduğu muhakkak. Benim dikkat çekmek istediğim husus, Müslümanların ahir zaman psikolojisini yansıtan büyük resme baktığımızda göze çarpan boşlukların bu konuda da kendisini göstermesi: İçeriğin değil biçimin (imajların) baş tacı edildiği bir dünyanın karakteristiği.

Dursun Gürlek

Belki de bütün hikâye, "tanınmış fikir adamlarımızın" yahut "fikirlerini tanıtmak isteyen adamlarımızın" gazetelerde yazmayı kesmesiyle yahut azaltmasıyla başladı. Kâğıda basılan medyaların çarpık habercilikleriyle (bakın tarafgir filan demiyorum) ve çalışanlarını mağdur eden adaletsiz ve ikiyüzlü politikalarıyla gözden düşmesi de buna tuz biber ekti. Böylece kâğıda düşen düşünce, tabiri caizse masa altına, yeraltına indi, toplumun gözünden uzaklaşmaya başladı. Artık usta isimler yazmıyor gazetelerimizde. Çoğu kenara çekildi. Okunmayan gazeteler için dikkate alınmayan köşe yazarları gerekiyordu, şimdi onlardan mebzul miktarda var. Girizgâhtaki "meseleme" atıfla bitireyim yazıyı: Acaba TÜİK'e başvursak da hava kalitesi istatistikleri gibi bir de insan kalitesi istatistikleri çalışması yapsa, bunun için de işe evvela köşe yazarlarından ama öncelikle şu "biz"im gazetelerin köşe yazarlarından başlasa ne gibi sonuçlar çıkar acaba?

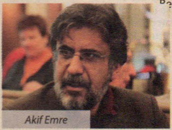
Akif Emre

Mehmet Ali & Akşamsefası

Zeki Bulduk

MAHMUD FERSCIYAN USTALIĞI, DERİNLİĞİ, GÜZELLİĞİ...

Yine tehlikeli sulardayım. Hem İranlı, hem de ressam olan bir güzel adam üzerine yazı yazmanın sancısındayım.

Kütüphanem Yağma Olsun!

Bir kitaba karşılık kütüphanemin yarısını vermeyi göze almıştım. O vakitler bini geçkin kitabı elimin tersiyle itmiş; bir kitap için en seçkin kitapları gözümü kırpmadan mezata çıkarmıştım. İran'a giden kaç arkadaşım olduysa bu takas hikayesinden haberdardırlar. Hatta, binden fazla kitaba sahip olacakları için bir an önce aradığım o tek kitabı getirmek için azim de etmişlerdi. Fakat hiçbirisi gözden çıkardığım kitaplarımı ele geçiremediler; ben de Farshchıan'ın Volume serisini ele geçiremedim!

İran Konsolosluğundan Kültür Ateşesi ise, kitaptan ellerinde bir nüsha olduğunu, istersem fotokopi yapabileceğimi söyledi. Fotokopinin işime yaramayacağını söylediğimdeyse Farshchıan'ın ajansına ulaşmam için ajansın telefon numarası verdi. Telefonlarıma Farsça bir yankı alamadım. Kaç kere çevirdimse o numarayı bitimsiz bir bekleyişle kaldım sınırın bu yanında.

Sanırım birkaç numune resimden sonra ilkin Ahmet Kot'un çalışma ofisinde görmüştüm Volume I ve II'yi.İran'da ancak bir depoda bulabildiklerini ifade etmişti, hatırladığım kadarıyla. Yusuf'un Güzelliği adlı tabloya bakıyordum ve kitabı elimden bırakasım yoktu.

Çerçeveyi Aşan Güzellik

Farshchıan Doğu ne kadar münbit ise o denli münbittir. Onun tabloları her ne kadar çerçeveli olsa da bir sınır ötesi mutlaka vardır fırçasının izinde. Hemahenk diyebileceğimiz bir koro her daim karşımız çıkar minyatür-resim-yazı karması new-age tablolarında. Bu sebepten her hangi bir döneme ait değil; kendine özgü ve ezeli olanla ebedi olana dair çizimler yapmaktadır. Kavrayıcı olmakla birlikte elinizden uçup gidecek bir kuş özgürlüğü mutlaka vardır fırçanın dokunduğu yerde. Elinizdeki resmi bir danteli inceler gibi incelemek zorunda kalırsınız. Ama bunu bir zorunlulukla değil şevkle yaparsınız. Adeta bir cezbe hali yakalar gözünüzden kalbinize ve beyninize giden damarları.

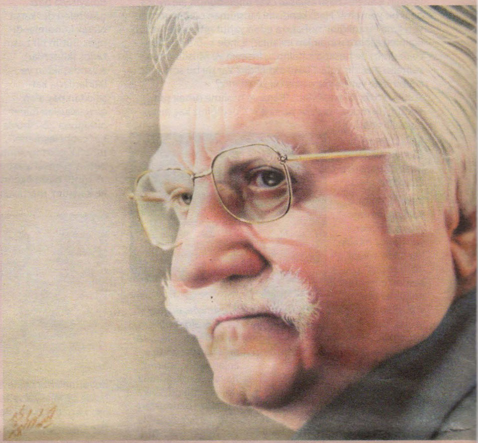

Farshchıan kendisi bir ekol olmuş ve dünyada bir ilki başarmıştır. Hoş, daha öncesinde de İran Minyatürü resme yakınlığıyla dikkat çekmekteydi. Türk minyatüründe dikkat çekilmek istenen unsurlar alabildiğine büyük resmedilirken İran, yaklaşık 400 yıl önce minyatürdeki bu ince ayardan vazgeçmiş, orantılı çizimler yapmaya başlamıştı.

Tablolarında erotizm, çıplaklık, natürmort yapmak için kendini yırtmamıştır Farshchıan. Ancak, dikkatli gözlerden kaçmayacak bir letafet her dem vardır kadın figürünün baz alındığı resimlerinde. Özellikle İran İslam Devrimi sonrası kadın resimlerinde müthiş bir incelik yapmıştır ki çarşaflı bir kadının çarpıcı güzelliğini hiç beklenmedik yönlerden tır. Her yeri kapalı bir kadının gözünden akan yaşın dantel dantel gözyaşı olması; ayaklarının su damlaları olarak akıp gitmesi… Belki de oto-sansür yaparak kendi isteğiyle böyle hareket etmiştir, bilmiyoruz. Zira, Farshchıan için Devrim sonrası yönetim sanatına sahip çıkmış, Mahmoud Farshchıan adına bir müze kurulmuştur. Dünyaca ünlü sanatçısına sahip çıkan İran yönetimi aslında Türkiye'deki sansürden daha esnek bir yapıya sahiptir ki süs için üretilen, el dokuması İran halılarında erotizm ve çıplaklık sansüre takılmamaktadır.(Bu cümlelerimden, keşke bizde

Mehmet Ali & Akşamsefası

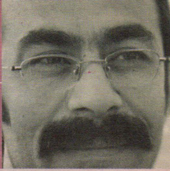

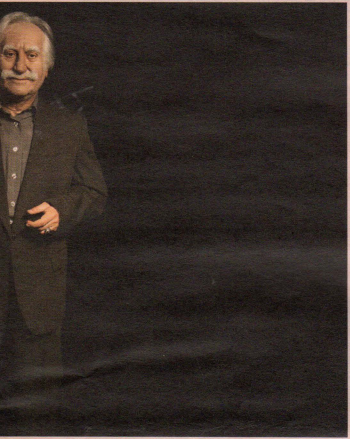

de olsa! dediğimi zannedenler, yazının genelini okusunlar, hurufata kaptırmasınlar kendilerini.)

Derin Kaynaklar; Derin Sular

Şahname, Kur'an, Mesnevi, Pers uygarlığı ve Halk hikâyeleri ressamın başlıca esin kaynakları arasında. Şahsen, tarihi-dini kahramanlarla ilgili çizimleri daha çok dikkatimi çekmektedir. Özellikle Hz. Hüseyn, Hz. Meryem, Hz. Yusuf… Her ne kadar İslam Kültüründe resim tartışmalı bir alan olsa da, sûretin çizimi üzerine fetvaların ağırlıkla olumsuzluğu bilinse de; Farshchıan'ın çizimlerindeki derinliğe bakınca, mübah olmayanın insanda lahuti ya da mistik hisler meydana getirdiği aşikar. Yani ki insanı sade, kuru bir hayalden kurtaran; tefekküre râm eden bir yansıma var tablolarında.

O yansımanın peşi sıra çok gittim. En sonunda dostum Halid Camcı'nın vasıtasıyla Yansımaların kaynağına ulaştım. Şimdilerde ise, net âleminin iyiden iyiye dünyaya kök salmasıyla Farschchıan resimlerinden nasibimi almaktayım. O resimlerin en güzel yanı ise her bakışımda ilk kez bakıyormuşum hissi uyandıran bakir tarafları.

Bedeli Ödenmeyen Güzellik Lanetlidir!

Mahmoud Farshchıan ölmeden kıymeti anlaşılan değerli bir sanatçı. İşinin ehli bir adem. Daha çok bir Pers Sarayındaki veziri anlatan yüzüyle bakıyor hayata. Gözleri ise "cemalin hüsnünü" bir çok ademden çabuk ayırt ediyor sıradanlaşan dünyada. Meleklerin ağladığı, atların kadınlar kadar güzel, erkekler kadar yiğit durduğu, hüznün ve duanın cisimleştiği, kadının cinsellik nesnesi değil aşk olduğu, âşıkların sadık; alimlerin kitap; at koşmaktan çatladığında binicinin atını sırtlanıp kahraman olduğu bir dünyanın resmini yapıyor Farshchıan.

Daha önce Tahran Buluşması adıyla, modern İran resminden seçkiler sergilenmişti CRR'de. İnşallah bir daha izleme imkânı buluruz o resimleri orjinallerinden. Orjinali demişken, röprodiksiyonlarının çok ucuza birçok yerde bulunduğunu da söyleyeyim.

Bir İnsan, El Greco'ya Mektuplar ve Farshchıan'ın Volume'lerini yıllarca aradım. En sonunda hepsine ulaştım. Ancak hala hepsinin ilk sayfasında olduğumu düşünüyorum.

Dünya cennetleri üzerine çok yazıldı, söylendi. Lakin cennet resimleri görmek isterseniz Farshchıan'ın resimlerine bir göz atın derim. Haklısınız, hepsi sahte cennet! Ama, inanın o tablolarda cennet kokusu var. Bedeli ödenmiş bir cennet kokusu; zira cennetten haber veren hayırlı bir iş yapmaktadır.

(Farshchıan üzerine bir kitap yazsam da eksik anlatacağımı biliyorum. Bu yazı, sadece bir hatırlatmadır, cemal ve celal üzerine; o kadar. Hüsn'ü hüzünle barıştıran adamlar var olsun dileklerimle.)

Ve Hüseyin şehid edildiğinde atı da ağlamıştır; çok az insan görmüştür bu sahneyi. O günü kanayan bir fırçayla bizlere resmeden adamdır Ferschıan.

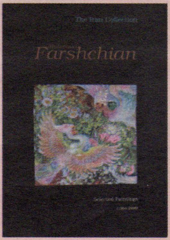

Zafer Acar

KOALİSYON KOLESTROL YAPIYOR BU MİLLETTE

Efendim, dergimizin Haziran sayısında kayıp aranıyor ilanı vermiştim: "Çok merak ediyorum, kaç zamandır ben göremedim, kültür bakanını gören var mı?" Bu ilandan kültür bakanımızın da haberi olmuş, zat-ı şahaneleri, "Zafer Acar benim varoluşumu yargılıyormuş, merak etmesin boy boy görüntülerimle yakında karşılaşacak, ne çalışkan bir bakan olduğumu dünya gözüyle görecek" demiş. Dünya küçük kardeşlerim, kulaklarımız büyük, dedikoduları hemen duyarız, evet, CHP ile koalisyon müzakerelerinde AK Parti sözcüsü olarak arz-ı endam ediyor şu günlerde sayın bakan. Hâlbuki biz ondan kültürel faaliyetlerle gündeme gelmesini bekliyorduk. Meramımızı yanlış anlamış sayın bakan. Üstelik öyle matah bir işin içerisinde de yer almıyor. Koalisyon kolesterol yapıyor bu millette.
Efendim, bu yaşlı gözler ne berbat koalisyonlar ve beraberinde krizler gördü. Yaşlı derken yaşlanmaktan değil gözün yaşarmasından bahsediyorum, durun bakalım kendimize yaşlı diyecek kadar bunamadık daha. Efendim, devlet ve devleti boyunduruk altına almış yan kesici Cumhuriyet zenginleri, yağdan kıl çekercesine nasıl da halkın cebindeki parayı çektiler. Kriz yaratarak 30 bin dolara aldığınız arabanızın değerini birdenbire 15 bin dolara; 100 bin dolara aldığınız evin değerini ise 50 bin dolara düşürdüler. Ortalama esnaf iflas etti. Bunlar yaşanırken iktidarla yakınlığı olanlar ise malı mülkü satıp dövize bağladılar, her zamanki gibi olan halka oldu yani. Bu tür kriz dönemlerinde insanlar, kültüre ayırdıkları cüzi bütçeyi kesmekle başlarlar tasarrufa, yine olan bizim gibi kültür adamlarına olur, kitabınız çıkar, üç beş satarken hiç satmaz, yani elinizdeki okuru da kaybedersiniz.
Efendim, eski zamanlarda edebiyat ile siyaset yan yana ve birbirini etkileyip destekleyerek ilerlermiş. Edebiyatın sahiciliği siyasetin sahteliğini bir hijyen maddesi gibi giderirmiş. Şimdiki gibi değilmiş, şimdi her şey iç içe geçmiş durumda, Batının cinsiyet taarruzuna uğramışız: Kurumlar gay, fikirler lezbiyen adeta, travesti bir gelecek ufukta. Geçmişin kavimlerini yok eden utanç vesikası eşcinsellik, bugünün özgürlük bildirisine dönüştü. Siyasete kanaat önderliği yapan edebiyatın yerini halkı satmaktan başka bir işe yaramayan ticaret aldı, bu durumu da ben, cinsel sapkınlığın uzantısı olarak görüyorum, ah ne iğrenç siyaset-ticaret ilişkisi.
Yeni koalisyon arayışları, yok oluşlar getirmesin diye ümit edelim. Öte yandan azınlık hükümeti de istemem, erken seçim de. Doğrusu siyasetten de pek anlamam, anlattıklarım yaşantıdan doğan iç geçirmelerdir, tek isteğim, bu memleket hakseverlerce yönetilsin.
Koalisyon olacaksa efendim, rica ederim Kültür Bakanlığını CHP'ye verin. Gördüm, birçok solcu entelektüel –azgın din düşmanlarını söylemiyorum-, Sezai Karakoç ve sonrası edebiyat ve kültür adamlarına bizim sözde AK Parti entelektüellerinden çok daha fazla saygı duymaktadır; çünkü içimize ve işimize daha bir nüfuz etmişlerdir. Mevzuu sanat olunca Hakkı teslim edebilmektedirler. Bizimkiler, her şeyi dinle çözebileceklerini zannediyorlar, 2013 Baharından beri bunun bir yanılgı olduğu ortadadır. Gençleri dini bilgilerle yetiştirip sanatla olgunlaştırmak zorundayız. Kültür Bakanlığı, bunun hiç mi hiç farkında değil efendim. Yine gençlerin asıl mayalandığı kurum olan Milli Eğitim'i de onlara verelim derim. Son on üç yılda onların bıraktığı yerde kaldı Milli Eğitim, dişe dokunur bir gelişim yaşamadı. Belki onların içerisinden birileri çıkar da ayıp oluyor kardeşim, şu İslami camianın kültür ve edebiyat adamlarını da gerçek anlamda gençlerimize tanıtalım, der. Mesela bizleri okutulmayan bir 12. Sınıf kitabından kurtarırlar. Sezai Karakoç gibi öncü bir şairi, II. Yeni'nin en az yeri vermek suretiyle en sonuna koymazlar. Necip Fazıl'dan başlayarak Sezai Karakoç, Rasim Özdenören ve Cahit Zarifoğlu gibi yazarların kitaplarını okuturlar. Üniversite sınavlarında kitaplarının adı bile sorulmazken öteki yazarlarınki gibi içeriğinden sorular gelir. Diyanet İşlerini de onlara verin, belki onlar adam ederler, zaten Diyanet İşlerindeki memurlarımız sinek vızıltısından bile korkar tıynetteler; 'aman CHP zihniyeti ne der, en iyisi gizli gizli Allah'ı anıp susalım, maaşımızı alıp evimize kaçalım, devletimizin verdiği nimetlere şükredelim, cesurdur, dağ gibidir Tayyip Ağa, tek başına her şeyin üstesinden gelir' psikolojisindeler. Diyanet İşleri hep aynıydı da imamların bir gideri vardı, bazısı çılgınca konuşur, Müslümanların yüzlerce yıldır gasp edilen haklarını savunurdu, mahpusluktan korkmaz, şehadete doludizgin gitmekten geri durmazlardı. Biz o imamların arkasında namaz kılmayı özler olduk. Hükümet olmakla devlet olmayı karıştırdı herkes gibi onlar da. Efendim, tarikatlar, kıyıda köşede kalmış ufak cemaatler bize yeter. Kültür şeytan işi efendim, resim, tiyatro, sinema, mizah; zaten Kur'an şairi kınamamış mı, Platon devletinden kovmamış mı?
Şimdi bu lafları ettim ya, işkillenir CHP'liler, bunda bir iş var der ve bu kurumları almamakta diretir. Bizim gibi ülkelerde siyaset etki-tepkiden öte bir şey değil, bir ideal asla değil.

Nurdan Pesen

YÜZÜ KIRILMIŞLARA ÖVGÜ!

Yüz çizgilerine pek methiye dizilmemiş, şiir yazılmamış, övmemiş şairler pek de onları ka'le alıp. Şimdi ben biraz kırışıklıkları öveceğim müsaadenizle.. belki övdüğüm onların arkasındaki hikayedir. Her kırışığın bir hikayeyle anlam kazanması ya da kırışıkların birer hikayesinin olmasıdır bana cazip gelen..

Kırışıklıklar yüzümüzün haritasıdır. Farklı bir alemin ırmakları, dağları, vadileri, bozkırları, çölleri yansır oraya. Yüz haritası kırgınlıklardan, sevmelerden, ihanetlerden, yılların yorgunluğundan, unutmaya çalışmalardan, geç kalınmışlıklardan, erken varışlardan, hüzünlerden, umutsuzluklardan, umarsızlıklardan, çaresizliklerden, bekleyişlerden, sırlanışlardan ince ince oluşur.

Her yüzde sayamayacağımız kadar çok hikaye vardır. O hikayelerin yüze işlenmesi birden değil, uzun yıllar içinde olmuştur. Bu yüzden olsa gerek kendini kolay kolay ele vermez hikayeler. Zaten yüze yansıyan hikayelerin çoğu ağızla anlatılıp dışa vurulmadığı için yüze sirayet etmiştir. Yüz hikayelerini okumak ya da dinlemek sabır, maharet ve tecrübe ister, her babayiğidin harcı değildir.

Günlük hayatta birçoğumuz hikaye dinlemeyi -hele bir de hayat hikayesiyse- çok sevdiğimizi söyleriz. Oysa her gün karşımızda hikayesi olan onlarca insan oturur. Beni oku der, bak yüz çizgilerime. Hayatımın bütün ayrıntıları orda aşikar, der yüz çizgileriyle… ama o hikayeleri sadece nasibi olan okur…

Yıllar geçtikçe çizgiler çoğalır yüzde, hikayeler çoğaldıkça birbirine eklenir… sen sanırsın ki; o hikayeler birbirinden bağımsızdır. Oysa o hikayeleri okuyabilirsen bütün çizgilerin birbirine ulandığını görebilirsin. Mesela gariban bir adamın yetim kaldığı vakit -el kadarken hani- yediği dayakları, kız istemeye giderkenki korkuyla karışık mahcubiyeti, eve ekmek götürme telaşı yüz kırışıklıklarında gizlidir. Hepsi iç içedir ve silsile oluşturmuştur kendi içinde. Umursamaz tavırlar takınmaya çalışıp kendini dışarıya güçlü göstermeye çalışan yalnız bir kadının zayıf duruşu yalnızca o yüz çizgilerindedir. İşçilerini azarlayan bir patronun o kibirli, buyurgan sesi yüz çizgilerine yansırken de gayet kabadır, belki, vicdan azabının sesinden mütevellit.. Fuhşa zorlanan bir kadının, umursamaz şuh kahkahalar atarak ar duygusunu bastırmaya çalışması yüz haritasında asla silemeyeceği çizgiler oluşturur…

Erken beliren yüz çizgileri de vardır elbet… hem erken belirirler hem derindirler… Genellikle keskin bir acıdır bunlara sebep… yüzde deprem sonrası kalan fay hattı gibi iz bırakırlar, bu keskin acılar… derin, ani, ve hikayenin okunmasını bir parça kolaylaştıran çizgiler…

Her kırışık bir tecrübedir aslında, kolay kolay kazanılmaz… insanı adam ederler, yola korlar, haddini bildirirler, 'dur' derler 'dur, burası dünya'…

Bazı kırışıklıklar vardır yüz haritalarında, öç almaya çalışırlar karşısındaki insandan, hayattan, kendisinden… insan, aniden gelen acı ve imtihanları bazen sindiremez. Bu yüzden belki acı tazeyken yüzde bağırır bazı çizgiler... ruhun bağırması gibi sessiz sessiz… ama beyhude yere çırpınır durur olanı değiştirmek için…

İbn-i kayyim el – Cezviyye Kalbin İlacı'nda gizlerin ortaya çıkacağı o günde bütün sevgilerin ortaya çıkacağını söylüyor. Sadece sevgiler değil, bütün bir hayat hikayesi de ortaya çıkacak elbette. Biliyoruz ki uzuvlar konuşacak ruhlar aleminde… bedenimizle değil, ruhumuzla yürüdüğümüz o günde ruhumuza yansıyan yüz kırışıklıklarından sırlarımız faş olacak belki de…

Kudret eli bütün kainatın üstünde olan Allah insana kaderinin çoğunu kendi eliyle yazdırır. Bu sebeple yüzümüzde oluşan kırışıklıkların çoğunun hikayesi, senaryosu aslında bize ait… hikayelerimizi doğru okumak da , onlara yön vermek de, başka yüzlerin hikayesini okumak da boynumuzun borcu… çünkü sonunda insanın hikayesi başka hikayelerle birleşince anlam kazanır… ve başka hikayeler insanın hikayesine eklenince bu döngü devam eder…

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ahmed Sadreddin Öztürk

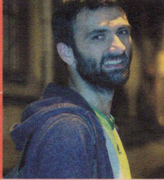

DERVİŞLER NELER GİYERLERDİ?

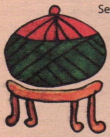

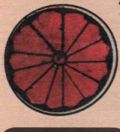

Ahmet El-Bedevi, Tac-ı Bedeviyye

Sevgili Peygamber Efendimiz'in saadetli hayatına ve ahlakına göre yaşamaya azmeden dervişler, giyim konusunda da ona benzemeye gayret etmişler. Dervişler kıyafet ve eşyalarının bütününe derviş çeyizi derler. Çeyiz tabiri şuradan gelir, Hz. Peygamber aleyhisselama mirac hadisesinde Cebrail (as) bir çeyiz getirir. Cebrail aleyhisselam Allah tealanın gönderdiği çeyizdeki eşyaları Peygamber Efendimiz'e giydirmiş ve bundan sonra mirac gerçekleşmiştir. Çeyizin içinde; tâc (sarık şeklinde başa giyilir), hulle (iki parçalı elbisedir), kemer, âsâ, na'leyn (ayağa giyilir), Burak, Refref'tir. Bu hadise dolayısıyla tarikat ehlince hulle, hırka, âbâdan oluşan bir derviş çeyizi tertip edilmiştir.

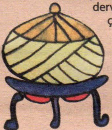

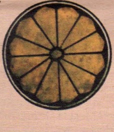

İbrahim Ed-Desuki, Tac-ı Desukiyye

Tâc-ı şerif: Şeyhler veya seyr-i sülûkunda önemli mesafeler kateden dervişler kullanır. Tarikatlara göre farklı manalara işaret olacak şekilde ve renkde olurlar. Sarığı andırsa da sarık değildir. Derviş, giydiği tacın aslını ve şartlarını şeyhinden öğrenir. Müridden giydiği tâcın edebine riayet etmek zorundadır. (Zaten edepsize vermezler.) Tac-ı şerif giymek; tarikat kubbesi altında şeriat evinde oturmak demektir.

Tennure: Önü göğüs altına kadar açık, bele kadar olan kısmı dar ve belden aşağıya doğru gittikçe genişleyen bir libasdır. Mevlevî dervişlerinin semâ ayinlerinde semâ tennuresi, günlük işleri yapmaya imkan verecek şekilde olanına ise hizmet tennuresi derler.

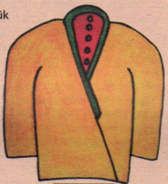

Destegül

Deste-gül: Dervişlerin giydikleri hırka ve aba benzeri, ancak kolları dar, boyu göbeğe kadar olan bir giysidir. Mevleviler tennurenin üstüne giyer. Destegülün bir çeşidinde ise boy uzunluğu dizlere kadar olur. Bu çeşit deste-gül, ya dar kollu ya da kolsuz olur. Deste-gül abâ içinde giyilir.

Hırka – hulle: Zühd ve takvayı sembolize eden hırkanın şekli zamana, mekana ve tarikatlara göre değişir. Dünyaya önem vermeme, nefsin rahatını düşünmeme ve gösterişten kaçınmayı sembolize eder. Hz. Peygamber aleyhisselamı Hz.Fatıma, Hz. Ali, Hz.Hasan ve Hz. Hüseyin'i hırkası-abası altına alması, şair Ka'b b. Züheyr'e hırkasını vermesi; hırka giymenin tasavvuf adabı içinde yer almasına delilidir.

İki türlü hırka vardır. Biri günlük bir üst elbisesidir. Diğerine "resim hırkası" denir. Kolları 70 cm. genişliğinde ve yaklaşık bir metre uzunluğunda, giyilmediği zaman kolları etek boyuna yaklaşır. Tarikat merasimlerinde giyilir.

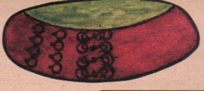

Halkalı Kemer

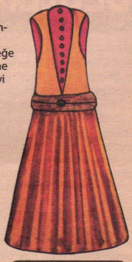

Tennure, Kamis, Gömlek

Hayderiye: Kolsuz ve boyu göbeğe kadar bir kıyafettir. Omuz üzerine düşen kısmı ovaldir. Mücahedeyi sembolize eder.

Kemer: Gayret kemeri, elifi-nemed, şedd-i şerif, kanberiyye, tığbend ve palhenk diye faklı isimlendirmeleri vardır. Kemer üst başlığında toplamak mümkündür. Tarikatlar tarafından kendi yollarını ve makamlarını belirtmek üzere, farklı isimlerle kuşanmışlardır.

Paşmak: Ayak bileğindeki kemiği geçmeyen, deriden mamul bir pabuç. Patiği andıran bir yapısı vardır. Hırka ve tacla birlikte bir dervişin 3 önemli alametinden biridir.

***

Bugün dervişler günlük hayatta böylesi elbiseleri giymiyorlar/giyemiyorlar. Ramazan ayında televizyonlarda ilahi okuyan sanatçıların giyindiği gibi giyiniyorlar. Bir farkla, başlarında takkeleri oluyor. Hanımlar içinse tarikatın belirlediği renkteki baş örtüsünden başka, belirlenmiş herhangi bir kıyafet yok. Dinin gerektirdiği çerçevede kalmak şartıyla mahalli örfe giyinirler.

(not. resim üzerinde ismi yazılmayan giysi, hırka/hulle-dir)

Paşmak

Üsküdar Yayınevinden
Okunmaya Değer Yeni Bir Kitap

Hikmetler

İbn Atâullah el-İskenderî

Zâhid olasın ve dünyaya gönül bağlamayasın diye
burayı ağyârın mahâlli ve dert mekânı eyledi.
Tâ ki kederlenip üzülmeyesin...
Mücerred nasihati kabul etmeyeceğini bildiği için de
bu dünyada sana bazı sıkıntılar taddırdı.
Tâ ki ondan ayrılışın kolay olsun...

Üsküdar Yayınevi
Tel: (90.216) 391 07 82 Faks: (90.216) 341 03 23 e-Mail: uskudaryayinevi@gmail.com
Adres: H. Milliye Cad. Atlas Çıkmazı Belediye Çarşısı No: 46 Üsküdar/İstanbul

Mehmet Ali & Akşamsefası

Güray Süngü

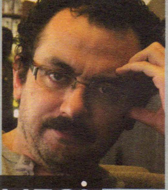

KEDİ BEŞLEMESİ

Bakın. Gösterdim az önce, ama değil görmek, bakmadınız bile. Bir daha deneyelim, rica ediyorum gösterince ben, bakın ki görün; Bakın. Evet, farkındayım, olmuyor. Ben gösteriyorum ama siz görmüyorsunuz. Bakmıyorsunuz diyemem, belki bakıyorsunuz ama görmüyorsunuz. Bakıp bakmadığınızı bilmezken, görmediğinizi nereden biliyorum, bana bunu soracak olursanız şayet. Efem, kem küm deyip geçiştirebilirim. Ya da görseydiniz, görüldüğünü bilirdim, çünkü gösterdiğim benim, diyebilirim. Ben, beni gösteriyorum, görseydiniz bilirdim. Görmediğinizi de ordan biliyorum. Peki ben neden kendimi gösteriyorum. Ne yapayım, sizi mi göstereyim. Size sizi mi göstereyim. Size sizi gösteremem ki, gördüğünüz eciş bücüş şeye bakıp bu ben değilim dersiniz hemen. Oysa kendinize kendinizden çıkıp bakmayı beceremediğiniz için kendinizi hiç görmemişsiniz. Görünce de bu ben değilim diyorsunuz. Hep kendim olmaya çalışıyorum diyerek başkası olmaya çalışıyorsunuz. Bunu nerden mi biliyorum. Daha düne kadar ben de sizler gibiydim. Aynen öyle ben de sizler gibiydim ve dün değiştim. Bir şey oldu ve değiştim. Ne mi oldu? Bunu söylemek de epeyce zor. Bir saksı düştü desem, anlatamamış olacağım yine. Saksı düştü, apartmana girmek üzereydim ve saksı düştü. Olmadı, olmuyor. Saksı kafama düşmüş gibi oluyor, saksı kafama düşmedi. O kadar şanssız değilim. Ya da belki o kadar şanssızım. Saksı önüme düştü. Önümde bir kedi vardı. Saksı kedinin de kafasına düşmedi. Yanına düştü. Önüm o kadar dar değil. Ben şişman biriyim, önüm dediğim yer de çok geniş. Saksı önümdeki kedinin yanına düştü. Kedi o kadar korktu ki, bana saldırdı. Ben de kediyi tırmalamak zorunda kaldım. Sokaktan geçen bir kadın çantasını şiddetle kafama indirdi. Ben kadına şaşkın bakakaldım, napıyorsun teyze diye sorarak. Bu sefer çantasını art arda kafama indirmeye başladı. Ne tırmalıyorsun kediyi ile başlayıp, teyze senin anandıra uzanan bir çemkirme ile. Kaçmak zorunda kaldım oradan. Kedi de benimle geldi. İşte ben bu sebeple değiştim. Kedi yüzünden. Hayır, kedi sayesinde. Yüzünden mi, sayesinde mi emin değilim. Ama böyle oldu. Kedileri oldum olası sevmem. Çünkü tüyleri var. Tüy beni ürpertir ve kaşındırır. Şişman birisi olduğumu söylemiş miydim? Söylemişsem de anlaşılmamıştır, ben genelde pek anlaşılmam. Mesela anlatamama konusunda söylediklerimi hatırlayıp da her söylediğimin eksikliğinden mütevellit sıkıntı duyup, tekrar bir şeyler söylemeye çalıştıkça daha da anlaşılmama halim, iyice anlamdan kopma, darmadağın olma halim var ya, o hesap... ama şişman birisiyim buna rağmen. Ya da bu yüzden. Şişman değilken arzu ettiğim şey bir tiyatro oyuncusu olmaktı. Aktör yani. Ama ben kendimi bildim bileli şişmanım. Bu arada kendimi pek bilmem. Bu sebeple şişman değilken diyerek kasdettiğim şeyin hayallerim olduğunu da ayrıca söylemeli değilimdir herhalde. Belki de söylemeliyimdir. Aktör. Ne güzel. Ama seslendirme sanatçısı olmaya karar verdim. Aktör olmak istemeye cesaret edemedim. Kuaför oldum sonunda. Seslendirme sanatçısı olmaya karar verip nasıl mı kuaför oldum? Çırak aranıyor yazıyordu, ama seslendirme sanatçısı aranıyor yazmıyordu. Annem söyledi bunu. Sonra elimden tutup kuaföre götürdü beni ve bıraktı. Üç yıl çıraklık yaptım. Üç yılın sonunda kalfalığa yükselip de ilk tıraşımı yapacakken, müşteri koktuğumu söyledi. Şişman birisi mesela futbolcu olamaz. Kilosu müsait değildir. Kuaför de olamaz. Kokusu müsait değildir. Müşteri hep koltukaltında kalır, o yüzden olamaz. Ayrıca zaten ben kılları da sevmem. Aslında kılları sevmem. Kılları sevmediğim için galiba tüyleri de sevmem. Kedileri de bu yüzden sevmiyor olabilirim. Ama kedi, benim onu sevmediğimi bilmediği halde –belki de hissetmiştir- bana saldırmaktan çekinmedi, ben de onu tırmaladım. Çünkü şişman birisi sıkı yumruk atamaz. Nasıl olsa dayak yiyeceğini bildiği için değil, gövdesinin salınım becerisi gereği. Yavaşlığı gereği. Ama tırnakları vardır ve tırmalayabilir. Okulda tırmalayınca diğerleri onun pörü gibi tırmıkladığını söyleyebilir. Ama bu sorun değildir. İnsan bir şekilde kendisini korumak zorundadır. Güçlü olanlar genelde cesur olur. Cesur olanlar, cesaretini kullanır ve dövüşür. Benim cesaretim yok, tırnaklarım var, tırnaklarımı kullanır ve dövüşürüm. Dövüşürdüm. Artık değil. Artık okulda değiliz. Büyüdük. Ben hatta daha da büyüdüm. Okuldayken kaç kiloysam şimdi bir buçuk katıyım. Bu arada cinsiyetçi bir ifade kullanmamak için börü dedim. Sonra... Ve kediyi tırmaladım. İtiraf ediyorum kediyi tırmaladım. Kendisine teyze denmesini istemeyen teyze bundan hoşlanmadı. Buraları daha da detaylı anlatmanın manası yok. Eve dönüşün manası var. Çünkü bütün yolculuklar eve doğrudur. Bunu nerden mi biliyorum? Çünkü bütün yolcular, evlerinden uzak düştüklerini anladıkları için yollara dökülmüşlerdir. Bunu da nerden mi biliyorum? Söyleyeceğim. Başka bir hayat mı diyorsunuz? Tamam işte, ben ona evinden uzakta olduğunu hissetmek diyorum. Kim dünyaya sığamaz? Kendini evinde hissetmeyen. İnsan evine sığar. Bunu kendimden biliyorum. İnsan sığacak olduktan sonra tabuta bile sığar ki onda kendi bilinci etkili değildir. İnsanın kendisine bıraksalar, önce tabuta sonra toprağa mı girer. Bunu kendimden biliyorum diyecek değilim. Ama insan asıl evine sığar. Ben mi? Ben bile bu cüsseye rağmen evime sığıyorum mesela. Evim iki oda bir televizyon. Varımı yoğumu koyup elli beş inç bir televizyon aldım iki ay önce. Böyle de ince zevkleri olan biriyim. Bu arada yemek seçmem, ne olsa yerim. Ama televizyonda ne bulsam seyrederim diyemem. Seçiciyimdir. Balıklı denizli belgeselleri, ekşın filmleri bir de amerikan basketbol ligi enbieyi seyrederim. Yerli dizi seyretmem. Entelimdir bu açıdan bakınca. Başka bir açıdan bakılamaz bazı şeylere. Eşyanın tabiatına terstir bazı bakış açıları. Bunları bilirim. Aslında ben pek çok şey bilirim. Öyle derdim. Ama değiştim. Nasıl değiştiğimi anlatıyordum ya zaten. Kedi yüzünden demiştim. Kedi sayesinde de demiştim. Kedi ile birlikte yürüdük. Az gittik uz gittik dere tepe düz gittik ve eve vardık. Televizyonum dev gibiydi ve kedi televizyonumdan korktu. Kediler korkunca çok korkunç olabiliyorlarmış, bunu idrak ettim, kedi korkunca, çünkü televizyonuma saldırdı. Eski tüplü televizyonlardan olsa nasıl devirsin ama lcd televizyon olunca, duvara da monte değil, sehpasında duruyor dev gibi, indi aşşağı. Koca ekran başları başa ezildi. Ekranı cam sanıyordum, değilmiş, acaip bir maddeymiş, yamuldu ezildi ve göstermez oldu. O kadarla kalsa iyi, ben kediyi mi camdan atsam kendimi mi camdan atsam bilemezken sabır dedim, ona kadar saydım, sakin dedim yirmiye kadar saydım, hay senin kedi gibi böreni börendireni dedim otuza kadar saydım, saya saya selamete vardım, oturdum, açtım televizyonu bakalım ekran böyle yamukken gösterecek mi, idare edecek mi. Her şey böyle oldu işte. Açtım televizyonu ve evsiz kaldım. Evsiz ama kedili. Zira, televizyonu açınca, televizyon patlayınca, her yere ateş salınınca, ev bark, çul çaput her şey yanınca, daha ilk anda kedi yapıştı kucağıma, ben attım kendimi camdan, Allahtan ikinci kattayız da, bir de her yanım yağ, sadece altımda kalan kedi öldü, bana bir şeycik olmadı. Bir evim bile yok ama kedim var diyemedim, kedi de ölünce. Ama insan evi yanarken kendisini pencereden atınca ne yalan söyleyeyim, hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyor. Benim de öyle oldu. Gerçi sinema daha icad edilmemişken ölenlerin gözünün önünden ne geçiyordu merak etmiyor da değilim ya... neyse... İşte o zaman gördüm hep, artist olmak isterken berber çırağı oluşumu, sonra kalfalığa terfi edince işten kovuluşumu çünkü berberliğin bana uygun bir meslek olmadığına ikna oluşumu, vesaire. Daha neler neler, yıllar yılı yediğim herzeler, yaptığım haytalıklar. Bir an içinde değiştim ve dönüştüm. Kedi altımda cansız yatarken, ben doğrulurken, artık başka birisiydim, adeta kedi değil de kendimi öldürmüştüm altımda, o derece. Değiştim çok değiştim. O an değiştikten sonra, bir yıl boyunca değişik kaldım. Bu arada baş taraflarda değişimimin dün olduğunu söylemiştim, biliyorum bunu ama o başka bir değişim. İnsan sürekli değişir zaten, bir türlü beceremez olduğu gibi kalmayı. Bir de övünür bununla üstelik. Aslında yalan söylemeye gerek yok bunlar dün oldu. Bir yıl boyunca değişik kalmamın müsebbibi ise kedi değil Ayten'di. Ayrıca Ayten kedi gibi değil, fil gibiydi. Ama gönül ota da konardı file de meylederdi. Ben balina gibiyken, yüce tanrım bana Adriyana Lima'yı sevdirecek değildi. Fil Ayten'i sevdirdi. Bu aşk meşk işinin böyle olduğunu, yüce tanrının Ayşe'yi Ali'ye, Mehmet'i Fatma'ya sevdirdiğini güvercin gerdanlığında okumuştum. Okuduğum şeyler beni pek etkilemezdi aslında çünkü epeyce yavaş okurdum ama bunu zannedersem epeyce etkileyici bulmuştum ki koşulsuz inanmıştım. Hasılı kelam Ayten'di bir yıl boyunca değişik kalmamın sebebi, o da şöyle bir şeydi. Ayten'i çeşme başında gördüm mahallede. Çeşme akmayan bir çeşmeydi, eskiden akan bir çeşmeymiş, ama çok eski, Osmanlı'dan filan kalma. Onun başında öylece dikiliyordu. Gerçi çok iri olduğu için dikiliyordu yerine yayılıyordu demek de mümkün. Kendim de balina gibi olduğum için bu konuda ileri geri konuşmaktan çekinmiyorum. Hemen yanına yanaştım tabi onu öyle görünce. Naber kız, zilli, dedim. Biz varoşda hoşlandığımız kızlara kendilerinden hoşlandığımızı böyle ifade ederdik. Ayten bana cevap verdi; Sana ne be gerizekalı, diye. Varoşlarda kızlar kendilerinden hoşlandığını anladıkları erkeklere böyle cevap verirlerdi. O an anladım, biz Ayten'le evleneceğiz ve futbol topu gibi yuvarlacık çocuklarımız olacak. İçim genişledi bir anda. Kendime güvenim arttı. Başka türlü yürür oldum sokaklarda. Değiştim yani. Bu değişik kalınan bir yıl o andan sonraki bir yıldı. Bir yılın sonunda Ayten bir ay içinde nasıl olduğunu anlamadan, ben yani, ben anlamadan, kendisi anlamıştır nasıl olduğunu, önce nişanlandı sonra nikahlandı sonra çat diye gelin olup mahalleden gitti. Benim değişik olma halim de böylece bitti. Ama dünkü değişme hali her şeyin üstüne tüy dikti. Zira artık değişmiş olmam bir iç halin neticesi veya bizatihi kendisi değildi. Artık değişik olmam, evsiz barksız kalmış olmamla doğrudan alakalı bir sürecin en nihayetiydi. Elimde bir kedi ölüsüyle hiçbir komşuma gidemezdim. Akrabam yoktu. Aslında bir tane, haminnem vardı ama iki kulağı sağır ve bir gözü tam diğer gözü yüzde yetmiş kördü. Baktığınız yerlerin sadece yüzde otuzunu görmek ne demektir bilir misiniz? Mesela Ortega'nın kırmızı kart gördüğü derbide, Galatasaray iki sıfır yenilmiştir. Hadi iki küsur olsun. Hayatın yüzde yetmişi

Mehmet Ali & Akşamsefası

anlamlıymış, oraya geleceğim. Acıktım. Söylememiş olabilirim, iyi yerdim ben. Sağlam yiyiciydim yani. Bir oturuşta üç öğünü indirirdim mideme, ama bir dahaki oturuşum için iki öğün geçmesini beklemez hemen sonraki öğün için sabırsızlanırdım. Acıktım ve etrafıma baktım. Cebimde param yoktu, bir kaç saat önce yanan evinin penceresinden sokağa atlamış birisiydim, ne cebi ne parası. Etrafta da bir şey yoktu, iki üç tane ağaç, iki salıncak bir tahtıravalli... bir de elimdeki ölü kedi. Hayır ne münasebet, kediyi filan yemedim, daha neler, bunu aklımdan bile geçirmedim. Bittabi ağaçları filan da kemirmedim. Sadece acıktığımı anlayıp etrafıma bakınca elimde bir kedi ölüsü olduğunu farkettim. Bunu farkedince, ben neden bu kadar aptal, dikkatsiz, dalgın, sakar, şişman, becereksiz..... daha saymaya gerek yok, beceriksizim dedim kendime ve ağlamaya başladım. Değişmeliydim. Kesinlikle değişmeliydim. Değişecektim de. Karar verdim. Hemen bir an önce değişecektim. İlk adımı attım ve kediyi omzuma atıp üstümü başımı düzelttim ve parktan çıktım. Haminnemin evine gittim. Kapıyı çaldım. Bekledim. Normal bir bekleme süresinin sonunda kapı açılaydı iyiydi de, nasıl açılsın, kadın duymaz beni ki kapıyı nasıl açsın. Olduğum yerde bir iki ığrandım sallandım. Ne yapsam dedim kendi kendime. Pencereden girecektim çaresiz. Birisi ihbar edecekti kaçınılmaz olarak. Polis gelecekti dakik. Beni gözaltına alacaklardı kesin. Pataklayacaklardı da anlamadan dinlemeden ihtimal. Ağzım burnum dağılmayacaktı ama işlerini bilirlerdi kati. Böyle olacaktı. Madem böyle olacaktı, insan bile bile lades der mi, bunların olacağını bilerek pencereye tırmanır mı? Tırmanmaz tabi. Ben tırmandım. Kediyi boynuma attım kaşkol gibi. Pencereye tırmandım. İçeriye girdim. Birisi ihbar etti mi, polis birazdan dakikasında gelecek mi görecektik bakalım. Ama haminnemin yanına çöküverirdim, haminnem de gelen polislere söyleyiverirdi ben kimim, iş biterdi. Sen sağ ben selamet. Ama haminnem bunaktı, bunu düşünemedim. Azıcık daha okumuş olsam haminneme bunak değil, alzaymır filan derdim muhakkak ama haminnem bunaktı sonuçta. Kesin tam da polislerin ne ayak dediği an beni tanıyamadığı an-a denk gelirdi muhakkak. Tırstım ama çok değil. O an azıcık tırstım. Haminnemin mutfağın girişinde cansız yatar olduğunu gördüğümde tırstım asıl. Azıcık tırsmanın akabinde bomba gibi geldi bu tırsmak. Acilen polisi savcıyı ambulansı ve Abidin Abi'yi aramam lazımdı. Abidin Abi haminnemin tek oğluydu. Bir huzur evinde yaşıyordu. Hayır huzur için ve huzur içinde yaşamıyordu, huzur evinde yatılı bakıcıydı. Haminnemin telefonunu aldım elime, ezberden numaraları tuşladım. Söylememiştim değil mi, ben hiçbir şeyi unutmazdım. Gördüğüm bir yüzü, okuduğum bir yazıyı, saydığım bir sayıyı. Çevirdim, Abidin Abi'nin numarasını, Abidin Abi, 'hayat beni neden yoru yosun' çığırtmasının ikinci tekrarında açtı telefonu. Abi dedim başın sağolsun. Dostlar sağolsun dedi Abidin Abi. Kapattım telefonu. Saçma geldi bu görüşme bana. Tekrar mı arasam, yada onu değil de polisi acil servisi mi arasam bilemedim ilkin. Ama sonra biraz düşününce karar verdim. Usulca girdiğim pencereden yine usulca çıktım. Caddeye kadar göbeğimi hoplata hoplata koştum. Caddeye gelince zınk diye durdum. Elimi boynuma attım. Kedi yoktu.

Devamı var

Mehmet Ali & Akşamsefası

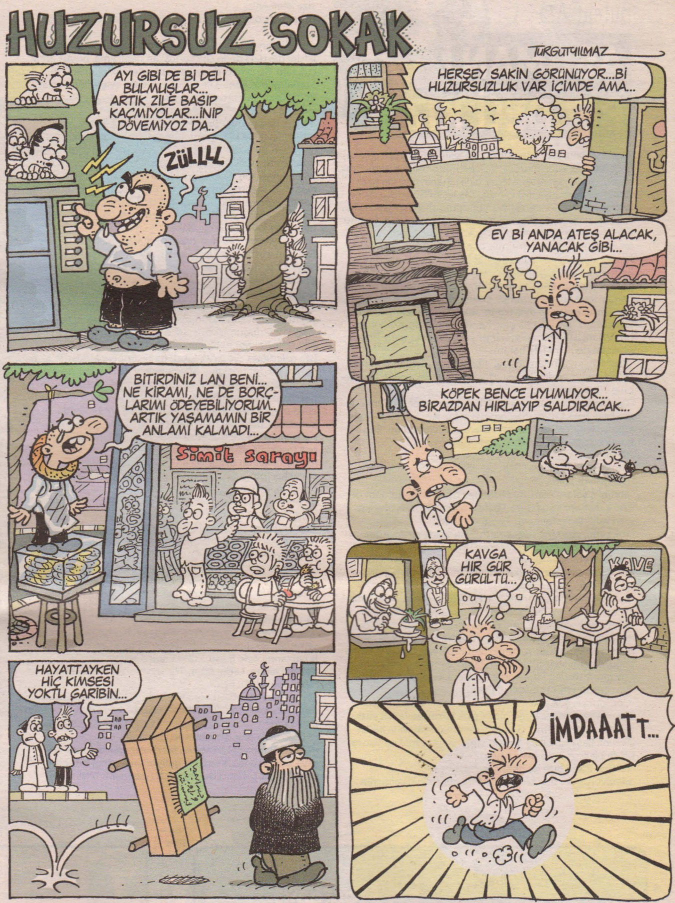

Bülent Ata

ASUMAN BİR DELİ KIZ

-Ben Asuman, ailenizin kızı. Bunca yıllık ömrümde çok okul gördüm, çok kurs gördüm. Ne öğrendim? Büyük bir pamuk şekeri içinde yaşamayı. Meğer o da lahanaymış, kat kat. Annemle Barbunya ayıklıyoruz. Kardeşim Gülendam'la ev temizliyoruz. Sonra ertesi gün bir işim yok, bir amacım yok. Annem, babam, ağabeylerim, Gülendam, annemin tavuğu Çilli, mahalle bakkalının bana aşık 7 yaşındaki oğlu Muzaffer. Hayatım bu. Neden kimse beni kebapçıya götürmez? Neden salep içmeye gidemeyiz? Neden instagram profilinde sevdiğim bir oğlanın silueti gözükmez. Facebook'ta ilişki durumum neden hiç değişmez. Akşam kafede oturup nargile içerken, omzuma şal getirecek bir garson olmasın. "Benim ki" olsun ve öyle uzatmadan da evlenelim. Kendi evim olsun, kira olsa da olur. Kendi Çillim olsum. Allahım bunları mı istiyorum ben? Hayır ya, istiyor olamam. İstiyor olamam değil mi Jale hanım?

-Asumancım içinden geldiği gibi bunları söylemen bence çok sağlıklı. Kendini bir üst akılla baskılamak yerine hayallerinle yüzleşmen en doğrusu.

-Tamam ben de bunu yapmak istiyorum. Ama aldığım eğitim beni başka türlü düşünmeye itiyor. Ay resmen aldığım eğitim benim mutlu olmamı istemiyor Jale Hanım. Ben böyle eğitim sisteminin…

-Nasıl mesela?

-Şimdi bu Talip var ya?

-Hangisiydi Talip?

-Minibüs şoförü olan. Bu cüzdanını düşürmüş, buldum ben. İçini karıştırınca su faturası buldum. Gittim onu yatırdım.

-Sen mi ödedin faturayı? Kendi paranla?

-Yok yahu, cüzdanda para vardı. Fatura adresine gittim. Yaşlı bir teyze açtı kapıyı. Meğer Talip'in büyük annesiymiş. Arkadaşı olduğumu öğrenince çok sevdi, beni evine buyur etti. Böyle şirin bir gecekondu. Ayran ikram etti bana.

-Yalan söyledin yani büyükanneye, "arkadaşım" diyerek.

-Ayran ikram etti diyorum Jale Hanım. Kimse bana yıllardır ayran ikram etmemiş. "Demek Talip'in arkadaşısın" deyince bi şey diyemedim. Ağzımdaki ayranı mı püskürteyim, onu mu istiyorsunuz? Ayranı içmeye devam ettim. Böyle bir ayran içmemişsinizdir yeminle. Tarifini alayım dedim. Manda yoğurduyla yapmış. Yoğurtçu Baba varmış, o getiriyormuş. Çok fantastik değil mi? Yoğurtçu Baba. Gandalf gibi bişi.

-Sen gördün mü Yoğurtçu Babayı?

-Gördüm ya, çok şeker. Çorabın üstüne sandalet giyiyor. İri yarı Miyazaki karakteri gibi. Çekik gözlü, yuvarlak yüzlü. Sakalı var beyazlamış. Gömleği de son düğmesine kadar ilikliyor. Başında takke. Yoğurt süper ama yemin ediyorum böyle bir şey yemiş olamazsınız?

-Telefon etsek bize de getirir mi?

-Bilmiyorum ki, ben bir daha sefere getirmeye çalışayım size isterseniz.

-Olur, olur, organik yoğurt çok iyi olur. Neyse devam edelim.

-Talip'in büyükbabası da geldi. O da Hacı dede. Çok sevdim ikisini de. Hacı dede çok konuşkan değil ama, büyük anne çok tatlı. Bana hacı dedeyle nasıl evlendiklerini anlattı. Sonra Talip'in annesi ile babasının nasıl evlendiğini anlattı. Benim niye evlenmediğimi sordu?

-Sen ne dedin?

-Nasip, dedim boynumu büktüm. Sarıldı bana ya, çoook tatlı. Hacı dede bize çay demledi. Oturduk karşılıklı çay içtik. Ben de bizimkileri anlatım. Annemi, babamı, abimleri, Gülendam'ı. Çilli'yi çok merak etti. Genç kızken onun da tavukları varmış. Sonra ne oldu biliyor musun? İnanmayacaksın. Ya inanmamış gibi yapsanıza Jale Hanım! Teşekkür ederim, canım pişikoloğum. Sizi hep dertlerime merhem edecek değilim ya. Bu mutlu anlarımı da paylaşmak istedim. Birer kahve mi söylesek?

-Olur söyleyim Asuman. Bize iki kahve, az şekerli, bir saniye. Asuman'a orta, bana az şekerli kahve. Evet Asumancım, olaylar bizi hasta uzman ilişkisinden çıkartıyor ama o yoğurttan istiyorum ona göre.

-Aşk olsun Jale Hanım. Ay sonra kapı açıldı, içeri Talip'in annesi girmesin mi? Bizi öyle şen şakrak bulunca, önce bir şaşırdı. Benim kim olduğumu sordu. Büyük anne, Talip'in arkadaşı olduğumu söyleyince, annesinin şaşkınlığı ve merakı arttı. Kanepenin bir ucuna da o ilişti. Sarıldık öpüştük. İşte özlediğim aile sıcaklığı, dedim içimden. Meğer Talip'in babası da dışarıdaymış. Büyükanneyi de alıp Talip'lere gideceklermiş. Büyükanne "Asuman kızım da gelsin" deyince, hep beraber bindik arabaya, yola çıktık. Büyükanne Talip'in cüzdanını annesine verdi. Benim getirdiğimi söyledi. Teşekkür ettiler. Talip'in babası da ciddi bir adam. Ama böyle bir babacanlık da var gülümseyince. Bizi eve bıraktı, bana ayrıca teşekkür etti. Anne babama selam söyledi, işe gitti. Biz geldik Taliplerin evine. Ay bir tuhaf oldum. İçerde Talip'in çocukluk fotoğrafları filan var. Babası ile kardeşleri çekilmiş, çok şirin. Talip en büyük çocuk, askerde bir kardeşi var. Bir de üniversiteye hazırlanan kardeşi. Sonra başka kadınlar geldi. Meğer o gün mantı günüymüş.

-Toplanıp hep beraber mantı mı yiyorlar yani?

-Öyle değil ya, oha! Kilo alma diyeti gibi, her perşembe toplanıp yiyebildikleri kadar mantı yiyip, aşırı kilodan ölmeye çalışan bir grup mahalle kadınından bahsediyoruz sanki. Allah iyiliğinizi versin. Öyle değil, toplanıp mantı yapıyorlar, sonra fakirlere yardım amacı ile kermeste satılıyor mantılar. Beni de oturttular, başladım mantı yapmaya. Mantı yapıyorum ama aklım origamiye gidiyor. Farklı figürlere açık değiller, onu söyleyim. Sanatta klasik bir tarzı benimsemişler. "Bir gıdım hamur, yetçek kadar iç, büküve gitsin." Büyükanne öyle baistçe tarif edince, mistik bir öğreti gibi itirazsız aldım, kabul ettim. Ninjayız sanki, "mantı ninjası."

-Nasıl sağlıklı mı peki?

On numara mantı. Full organik. Ben yaptım diye demiyorum, lüks lokantalarda bulamazsınız böyle mantıyı. Vereyim mi iki kilo?

-İki kilo fazla olur, ama bir kilo alabilirim.

-Ay Jale Hanım şaka yaptım. Siz de organik deyince her şeye atlıyorsunuz. Kermese gidiyor onlar, ama bir sorayım tabi, siz yabancı değilsiniz. Neyse mantı bitti. İkindi namazını kılacaklar, büyükanne, Talip'in annesine seslendi, Asuman kızıma da bir etek bir örtü ver de o da kılsın demez mi?

-Sen ne dedin? Veganlık eğilimin, Budizm hakkında düşüncelerin vardı hani?

-Jale hanım hepimiz Müslümansız sonuçta. Onlar kültürel meraklardı. Aldım güzelce abdestimi, kıldım namazımı.

-Çok ilginç! Dört kitabı, o kadar inanç sistemini inceleyip sonunda en başına dönmek için mantı günü mü bekledin yani? Çok ilginç, sana hakikati mantı günü gösterdi yani. Peki yogaya gitmeye devam edecek misin?

- Galiba devam etmeyeceğim. Yeni bir şeye başladım ben. Hatme diyorlar. Bir usul ve adabı var tabi. Ama nasıl anlatıyım. Büyük anne ilk anlattığında biraz değişik gelmişti ama. Vuuuuv! Süper bişi. Mağaraya girdiğimizde karpit lambalarını söndürüp "mutlak karanlık" yapıyoruz demiştim ya, onun gibi bir şey. Diz dize oturup gözlerini yumuyorsun. Bunu deneyimledikten sonra yoga, çok bana göre değilmiş diyorum şimdi. Acayip bir seremoni. İnsanın tüyleri diken diken oluyor. Resmen ruhum aldı başını gitti, öyle söyleyim yani. Aç gitti, tok döndü. Bak yine oluyor, aşk gibi, Simurg'un kuşları gibi, ama daha başka bir şey, nasıl desem…

-Taliple karşılaştınız mı peki?

-Sormayın, o çok acayip oldu. Kadınlar giderken, ben de annesi ile onları uğurluyordum. Kapıda bir anda karşımıza çıktı. Başımda örtü olduğu için önce beni tanımadı, içeri gitti. Büyük annesinin elini öptü. Bana hoş geldiniz, dedi. Hoş bulduk, dedim. İçeri gidip üstümü değiştirdim. Büyükannesi "oğlum, arkadaşını tanımadın mı?" derken duydum. "Yo tanımadım derken" salona girdim. Beni döndü, baktı baktı gözleri yuvasından fırladı, ayağa sıçradı. "Senin ne işin var burada demesin mi?" Çok utandım. Ağlamaklı oldum.

-Ama Asumancım, kendi arabasının lastiğini değiştirirken, arabanın lastiğini çalıyor diye feryat edip, mahalleliye dövdürecektin çocuğu. Canını zor kurtarmış, sana daha ne desin?

-O'da bana güzel konuşsaydı. Ne yaptım ki ben ona? Annesi, büyükannesi şaşırdı. Annesi çıkardı cüzdanını verdi. "Cüzdanını düşürmüşsün, Asuman onu getirdi" dedi. Cüzdanı aldı, içine baktı. "Peki, teşekkür ederim. Şimdi gider misin evimizden?" dedi. Çok kabaydı. Annesi, "Oğlum nasıl konuşuyorsun arkadaşınla, yakışıyor mu sana?" diye kızdı. Ben tam kapıya yönelmiştim elimden yakaladı annesi bırakmadı beni. Orada tutamadım kendimi gözlerim doldu, başladım ağlamaya. Annesi çekti büyük annenin oturduğu kanepe oturttu beni, büyükanne de elimden tutup teselli etmek istedi. "Oğlum niye öyle konuşuyorsun hanım kızıma?" dedi. Başını omzuma yasladı. Talip iyice öfkelendi, "Ya beni konuşturmayın, bu benim arkadaşım filan değil" dedi. Annesi, "Bana bak Talip, Asuman bizim misafirimiz. O senin değilse bizim arkadaşımız o zaman. Hadi işe git demez mi?" Baktım şöyle bir içim nasıl ısınmış anne diyesim geldi. Talip öfkeden kızardı. Cüzdana baktı sustu sustu. Ve paranın eksik olduğunu gördü. "Burada para eksik" dedi cüzdanı açıp. Artık orada duramazdım. Kapıya koştum. Hızlıca merdivenlerden aşağı indim. Evden nasıl çıktım ama nasıl koşuyorum. Keşke biri beni tutsa.

-Sonra ne oldu tuttular mı?

-Kahve gelsin de öyle anlatmayım mı?

Renkli Büyük boy
96 Sayfa

cafcaf NEŞRİYAT

AHMET ALTAY'ın
Cafcaf karikatürlerinden
oluşan ilk albümü çıktı!

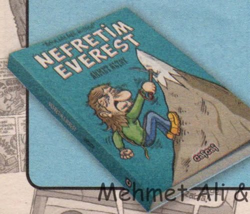

İyi kitapçılarda...

www.kitapguzeli.com
0212 533 28 58

Renkli Büyük boy
96 Sayfa

cafcaf NEŞRİYAT

YUSUF KOT'un
Cafcaf karikatürlerinden
oluşan ilk albümü çıktı!

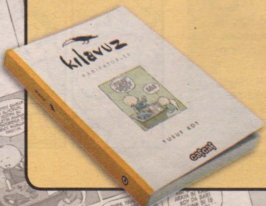

İyi kitapçılarda...

www.kitapguzeli.com
0212 533 28 58

Mehmet Ali & Akşamsefası

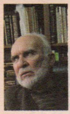

Hasan Aycın

Mehmet Aycı

UZUN BOYLU BİR 'DOĞAN'

Müezzin mahallinde tarihten felsefeye, toplumbilimden anıya onlarca kitap… Bu kitaplar kimin hocam diye sorduğumuzda, adam abuk bir çehreyle "müezzin efendinin" diyor. Biraz da ağız ucuyla…

Bir mahalle camiinde bu kitapları okuyan adamı her kitap meraklısının merak etme hakkı vardır.

İyi ayakkabılı, iyi pantolonlu, iyi gömlekli, iyi gözlüklü, lafı uzatmayalım, şık ve iyi giyimli, uzun boylu, her kıpırtıya hafifçe gülümseyecekmiş, hatta bir hareket olsa da gülümsesek der gibi bakan bir delikanlı bu…

Şimdi saçları topyekûn ağardı ya, o zaman dalgalı Kara/deniz…

Sonrasında oldukça bereketli bir parantez açtı. Parantez dediysem, bir sahaf, sevgili Suat Emre ile birlikte, Ankara'da, Adil Han'da kendine özgü bir açık üniversite…

Güzel olan her şeyi o gülümseyen, ciddi olduğu zamanlarda bile gülümsemeye mütemayil bir bakışıyla süzdü…

Kitapları da…

Kitaplar onu en çok bakışından sever.

Diyebilirim ki, bunca kitap kurdu tanıyan Mehmet Aycı, onun kadar kitaba tabiri bağışlayın şuh ve ilgili bakan birini görmedi.

Surat astığı zamanlarda bile asılmayan bir suratı var.

Dünyanın bütün müziklerini tanır.

Yüzünün müziğini tanımak/dinlemek için yaşıyor.

Hafızasında bilgelerin sözleri en bilenin sözünün gölgesinde muhteşem bir orkestra oluşturur.

Abdurrahman Çakır bu, arkadaşımız.

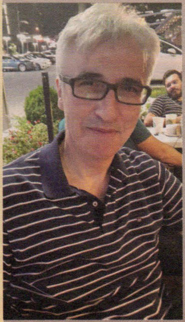

Gâvurların sosyolog dediği meslekten…

Tek kusuru Enis Batur'un bütün kitaplarını –hiç atlamadan– satır be satır okumasıdır. Bir Enis Batur koleksiyoncusudur. Kadı oğlu olmasa da hafız oğlu…

Arar ve sorar…

Yüzü de her buluştan sonra aramaya devam eden bir dervişin yüzüdür.

Böyle biliriz.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Br. Otacı Zahter

Her Ecnebi Kemalisttir

Doğu Perinçek: " Atatürk, Çin'de ders kitaplarında övülüyor." dedi. Te Allah'ım ya. Kuzey Kore'de de, Pol Pot'un Kamboçya'sında da Atatürk övülüyordu ey "Derin"çek! Anne tarafından akraban olan Sarı Paşa'nın devri bizde bitti bilesin. Çinliler alırsa "Türk Malı" deyip satarsın. Ha bi de konu Müslüman kesmek olunca her ecnebi Kemalist zaten. Maocuların Kemalizm'e fit olması da bonzai etkisinden mi anlayamadım. Bu arada farkında değiliz belki ama CHP'nin Kemalizm ve laiklikle arasına koyduğu mesafe epey açıldı. PKK'ya ve (küresel kaosçu) Soros, Almanya ve paralel ekibiyle kankalıkları ise aşırı boyutlarda. Peki bu böyle gider mi? Gideceğe pek benzemiyor. Partiyi yeniden jakoben Kemalistlerin ele geçirme şansı pek yok. En çok Perinçek'in Vatan Partisi'ne gider laik, Kemalist ve Alevilerin bir kısmı. Öbür kısmı ise küresel sistemin yeni "gökkuşağı" şemsiyesi "HöDöröP" partisine ve benzeri partilere akar. Geçen seçimde "her aileden bir kişi" mantığıyla oylarının bir kısmını PKK'nın partisine veren CHP'li Kürt Aleviler de asıl yuvalarını bulmuş olur.

Sencileyin Yunus Gibi

Modern nurcu şakirdin serencamı: Şakirdimiz, iş-okul davasına şehrin girdaplarına atılmış çaresiz halde. Birden büyük bir otobüs onu yutmuş. Hava sıcak mı sıcak, trafik tıkalı ve ayakta dik duracak yer yok, âlem dağdağalı ve şarjı bitik ve her taraftan ümidi kesik bir vaziyette içten içe münâcât etmektedir. Bu kadar ümitsizlikler ve zulmetler içinde kalan şakird, bu samimi ilticasıyla neticeten özüne dönmüş, 1. Lem'a'nın mânâsını hakkalyakin yaşamıştır. Çünkü o halde esbab bilkülliye susmuş, telefonun şarjı yok, şarj kablosu yok, pili bitmiş, internet paketi limiti aşmış, son faturanın son gününe gelinmiş, ortamda iki gıdımlık vayfay hayratı yokken zulmet içinde zulmet içinde bulunuyordu. Ve en kötüsü fena halde aç ve susuzdu. Tam o esnada yüreğinden kopan bir feryatla "lâ ilâhe illa ente sübhaneke innî küntü minezzalimin" dedi. Fırtına içinde, gece karanlığında balığın karnında kalan Hz. Yunus'un (asm) halini o an çok daha iyi anlamıştı. Tam o sırada yedek şarj ünitesi ve katana gibi internet paketiyle arkadaşı Zakir biniverdi otobüse. Üniteyi taktı, "bik, bik" ötüveren "şarj bitiyo yiğenim!" ikazı susuverdi; hemmen vayfay hayratına entegre oldu. Çaresizlikler içinde duası kabul olmuş, zulmetler dağılmış, ortalık gül gülistan olmuştu. "Püsküüt ve su da var şakird, yer misin?" sözü ise pek lâhûti pek bi yürek okşayıcı idi.

Tokandırmalar

- Paralelcilerin dediği gibi TR batıyo. Evet evet, TR birilerine fena halde batıyo! Hükümeti unutun, tarih bizi çağırıyor. Bu karşılık bu topraklardan karşılık bulacak. Ama batılı, laik, seküler bir parola bizi tarihin derinliklerine gömer.

- Şeker hastaları için yeni insülin bandı geliştiren bilim adamlarından biz de memleketimiz icin eblehlik bandı istiyoruz. Kelleye yapıştırıp, kurtulalım, fena mı?

- Toplantı için, toplantı özlemiyle yaşayan boş beleş insanlar, müdürümsüler var. Toplantı olmasa o adamın hayat damarlarından biri kopmuş olacak. Sen o kasvetli ortamda böğürürsün, midene kramplar girer, "bitse de kurtulsak" dersin, o keyifle toplantının saatlerce sürmesini ister. Çünkü senin bi şeyler üretmen gerekmektedir. Senin elin taşın altındadır; ama onun ayağı o taşın üstündedir.

otacizahter@gmail.com

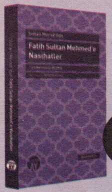

SULTAN MURAD HAN'DAN
FATİH SULTAN MEHMED'E NASİHATLER

FATİHLERİN NESLİNİN EL KİTABI !

17 TL

Tıpkıbasımıyla Birlikte
Hazırlayan: Abdullah Uçman
Büyüyenay Yayınevi
Nasihatnâme

BÜYÜYEN AY

Adres : İskenderpaşa Mah. Kıztaşı Cad. No:13 Kat:2 Fatih / İstanbul
(212) 533 18 11 (532) 507 14 24 info@buyuyenayyayinlari.com.tr

Mehmet Ali & Akşamsefası

Zeki Dursuncu

Üniversiteyi Kazandım Nerde Kalacağım?

İSLAMCI YURTLARDAN HANGİSİ İYİDİR?

Sevgili kardeşlerim, diyerek yazıya başlasam çok mu dinci olurum? Yoksa sayın arkadaşlar diyerek aramıza bir bilen mesafesi mi koymalıyım? Bence ikisi de olmasın. Ne dinci olayım ne de çok bilen. Benimkisi tecrübe satmak biraz. Ne de olsa meslek, adına öğretmenlik denilen ve değeri her geçen gün daha da azalan 'tecrübe satım işi'. Hele hele bir de ergen tiplerin meslek-para-mal/mülk-kariyer adıyla günlerini gecelerine, gecelerini sabahlara koşturduğu bir sınav maratonunda siz de antrenörlerden biriyseniz işiniz katmerli tecrübe satım işi oluyor. Çünkü karşınızdaki **genç-idealist-akıllı-özgüven** "süperler" için bilmemek ayıp bir şey. Nasıl bilmez?

Önce sınav soruları, sonra puanları değerlendirme, sonra yerleştirme ve sonra **ben nerde kalcam şimdi?**

Ne bileyim ben vatandaş sen nerde kalacaksın? ilim yayma'nın orda yurdu var mı? Ailem eskiden **hizmet**'te şimdilerde **the cemaatte** kalmamı istiyor **ne yapayım? süleymancı** yurtları nasıl hocam? **KYK** çıkar mı? Babamın arkadaşı **Ensar**'ı tavsiye etmiş, hem de ucuzmuş; siz ne dersiniz? **Eski MGV**'nin şimdilerde **Anadolu Gençlik**'in evleri varmış, iyi mi sizce? **Bağımsız Müslümanlar Grubu** yok mu, onlar da kalsam bana da hiç karışmasalar?

Uzatsam daha da uzayacak ama **yeter.** Resmen bir **yurt rehberi/ajandası** gibi kullanır insanı **süperler.**

Kardeşlerim, arkadaşlarım ben seni, aileni, hayattan beklentilerini ne bileyim. Hem temel sorun, 18 yaşında bir insana **üniversite okutmak.** Yazık hem de bence çok günah. İmkanın varsa gözüne kestirdiğin biri varsa iki aile de destek olsun, hem hükümet de imkanlar sağlayacağım dedi, **evlen be kardeşim evlen.**

Bunu böyle dedin mi senden daha kötüsü yok bu **süper**lerin gözünde. Hayır illa bir **serbest yaşam**ın tadının bakacak, gezecek-tozacak, gününü gün edecek. **Et et de** nereye kadar? **Ölümle sınırlısın vatandaş.**

Ama madem merak ettin bir de bir sürü soru ile hem kendini hem de beni sıkıntılara soktun, **bekle de sorularına cevap vereyim:**

İlim Yayma bahsi… ben de İlim Yayma'da kaldım ama İlim Yayma ruhu gibi bir **ruh taşımıyorum. Çünkü** her kurum ruhu bir misyon yüklüyor, her misyon da bir **görevimiz tehlike. Şimdi sana tecrübelerimi satmaya başlıyorum. İlim yayma'dan** önce İstanbul Fatih semtinde bir yurtta kaldım. **Misyonlu abiler** vardı ama bu **abiler The Cemaat** mensubu değildi. Öğrencileri değerlemeye çalışıyorlardı, ufukları dardı; şimdi nasıl bilmiyorum ama. Bir kere ısınma soruna **Allaha sığınınn ısınırsınız,** yemek sorununa **bunuda bulamayanlar var** diyerek **hazırcevap üretenler abilerin yurdu. Sonra ilim yayma ve asım gültekin nasip oldu. İlim yayma için** o dönemde İ**ki önemli kıstas vardı: senin için referans bir öğrenci** bir de **senin kültürle bağın.** Sundukları hizmet pek çok yere göre iyidir. **Serbest düşünceye** önem verirler ama her şeyin de bir sınır var, hayat gibi.

The Cemaat… sen bir şakirt onlar da birer abi-abla. Her türlü **abi-abiler** etkinliğine katılmaz farz üstü farz. **Sen denileni yap yeter.** Yurt onlar için **ev imamları, bölge imamları gençler** için bir **depo. Asıl gaye-i hayal, evlerde ev abisi olmak. The hizmetin bir neferi olmak.**

Süleymancılar… en korunaklı yapı… süleymancıların kendilerine mahsus gündemleri vardır, yurt ücretleri nerdeyse **bedava'ya yakındır.** Bu bakımdan cazip olabilir. AMAları da bir o kadar düşündürücü. **Bütün hayatın şehir içinde yurtta, yurt faaliyetleri** içinde geçer. **Okula gidiş geliş saatlerin yurt idaresi** tarafından tespit edilir. Aslında bütün mesele **mizaç** meselesi. Yani sana kalmış, **karar senin.**

Kyk akpartinin iktidar olduğuna aldanma; yatma yeridir yatışseverler için.

Ensar bahsinde….amma sordun be **bay süper… yoruldum he… evlerinin ve yurtlarının iyileştirilmeye** çalışıldığını duymuştum. Son dönemde şartları daha iyiymiş. **Entelektüel Süper** arıyorlar diyeduydum, ben de diyenlerden aktardım.

Anadolu Gençlik, adı üstünde misyonsüperler. **Siyasi bir plan**ın varsa ideal yerler. İyi birer **hatip**, iyi bir **partici** olmak için güzel imkanları var. Ama **allahümme mineşşerri siyaset** diyorsan bilemem yine.

Bağımsız müslümanlar yurdu, böyle bir yurt bulman imkansız ama bunlarla bu bahs son olsun, yeter bana da yazık. **Rahatıma düşkünüm, kimse bana karışmasın ben de kimseye karışmayayım** diyorsan olabilir derim. Ama unutma dünyada rahat yok derler. Bağımsız Müslüman olmaz, her müslüman da bir şekilde başka bir müslümanla irtibatlı, bağlı olmalıdır..

İşin özüne gelince…. Bugün müslüanca endişe taşıyan insanların yurtları-hangi gruba ait olursa olsun-fiziksel imkanları tam da süperler için. İyi yersin vatandaş, iyi ısınırsın, belki de bir vakitten sonra kimse karışmaz sana ama bu mudur üniversiteli olmak diye düşünmen gerekir.

Yüksek tahsil yurdu demek, yan gelip yatma yeri değildir. Dindar çevrenin misyonu ne kadar zor gelse de insana, insanın kendisini tanımasını yöneliktir büyük çoğunlukla bu bir. Aileler için korunak ve koruma demektir, bu da iki. Uzun soluklu arkadaşlıkların imkan bulması demektir, bu da üç. Sosyal faaliyet, gezmek, okumak demektir; bu da dört. Gençliğin heba edilmemesi gerçeğidir, bu da beş.

Gerisi mi **sana kalmış, tercih iradesi senin.**

Mehmet Ali & Akşamsefası

Sinan Özyurt

MÜSLÜMAN ERKEKLER NEREYE SIVIŞTI?!

Bir kısım dindar erkekler için yeni trendler söz konusu. Olmaları gereken yerden çok olmalarının kendilerine bir fayda sağladığı ya da kendilerini rahat hissettirdiği yerdeler. Siyasetin cazip alanları, ihale pazarlıkları, zengin sofraları, nargile muhabbetleri, takım elbiseli, kravatlı salon toplantıları bir kısım dindar erkeklere sıkça rastlanılabilecek yerler.
Gençler ise kariyer günlerindeler. Saygın, iyi bir meslek ya da diploma sahibi olmayı önemsiyorlar. Örnekler öyle sunuluyor. Bir çok "başarı" hikayesi anlatılıyor görmüş geçirmiş ağabeyler tarafından.
Ya da sayıları her geçen gün artan muhafazakâr bir gençlik derneği veya vakfındalar. Bu vakıf ve dernekler daha ziyade siyasete adım atacakları bir başlangıç noktası olarak görülüyor. Herkes bir şeyin başkanı buralarda.
Bu ortamlar her bir gencin kendini geleceğin belediye başkanı veya milletvekili olarak hissetmesini sağlıyor.

Bu konumlara gelmek için de ilmi, kültürel bir birikime ihtiyaç yok. Önemli olan ilişkiler, etkili ve yetkili birileriyle tanışmak. Emek harcamadan, zora gelmeden, kısa yoldan, iktidarın nimetlerinden de faydalanarak bir yerlere gelmeyi hedefliyorlar.
İçi boş, zevahiri kurtarmaya ve siyasilerin takdirini kazanmaya dönük büyük programlar yapıyor bu arkadaşlar. En büyük spor salonlarını iktidarın imkânlarını kullanarak gönülsüz öğrencilerle dolduruyorlar. Ortada olmayan bir gençliğin gövde gösterisini sergiliyorlar. Siyasetin içindeki gençler için durum daha da vahim görünüyor.
Dindar erkekler bir de sanal âlemdeler. Sosyal medya mecralarında boy gösteriyorlar. Buralarda da istihbarat savaşlarının kurbanı konumundalar. Kitapla, okumakla, düşünmekle işi olmayan adamlar kaynağı belli olmayan manipülasyonların oyuncağı durumuna düşebiliyorlar. Hiç ummadığımız kimselerin faşistçe tutumlarına, sığ yaklaşımlarına, ümmet bilincini zedeleyecek bakış açılarına tanık olabiliyoruz.
Bir yalnızlık ve yabancılaşma sorunu da var. Kendi kabuğuna çekilen, bir başkasıyla tanışmayı, bilişmeyi yük gören bıkkın, bezgin bir tavır var. Bu durum kendine, değerlerine yabancılaşmayı da beraberinde getiriyor. Kendini ayakta tutamayan, kendi olamayan başkasının da elinden tutamaz, haydi kardeşim gel bu yolu beraber yürüyelim diyemez.
Genel problem ilmi ve manevi sığlık. Bunu aşmak için dini doğru anlama çabasına, okuma, araştırma, düşünme gayretine ihtiyaç var.
Bu noktada sorun büyük oranda bizim kuşakta. 30lu 40lı yaşlarındaki tembel ağabeylerde. Ve bizden öncekilerde.
Gençlik akıyor bir şekilde. O akıntıya yön veren kim? Sol popüler kültür kanalları ya da sıradan medya. Bizim abilerden belli bir güce ulaşmış olanların bu gençlere dönüp bakacak vakti de derdi de yok maalesef.
Herkes şikâyet ediyor "kimse yok" diye, "gençlik nerede" diye. Genç adam temizdir. Fıtratı bozulmamıştır. Adaleti ve merhameti arar. Adaleti ve merhameti yitirenler gençleri de yitirirler.
Bir kısım buralarda iken bir kısım adamlar da sabah namazında camideler.
Gençlerle oturup kalkıyorlar. Mahallesindeki ihtiyaç sahibine ulaşmaya çalışıyorlar.
Pırlanta gibi gençler var, harama bakmaktan ateşe atılmaktan korkar gibi korkan.
Başı önünde yürüyen. Elinde kitap olmadan evden çıkamayan. Otobüste, metroda kitapla, dergiyle meşgul olan. Kur'an okuyan.
Ayetleri şimdi Resullah'tan duyuyormuş gibi talim eden.
Var arkadaşlar bu gençler.
Az ama çok güzel gençler var.
Onlara hayranım.

Böylesi gençlerden biri şöyle diyor: "Biliyorsunuz ben bir Anadolu Lisesinde okuyorum. Uzun süredir düşünmekteyim. Okulumda boşlukta o kadar insan var ki, dini sadece bağnazlık olarak görüyorlar. Ateizm moda olmuş, almış başını gidiyor. Aradığım kişiye "selamunaleyküm" diyorum, "ben ateistim" diyor. Bu konuda ne yapılabilir diye çok düşündüm lakin hiç bir sonuca varamadım. Lütfen bu konuda siz de düşünün, yardımınızı istiyorum."
Bu genç dert sahibi. Dert sahibi ama ne yapacağını bilmiyor. Böyle gençler var. Onların da rehberliğe ihtiyacı var. Yanında duracak, kendisine her açıdan destek olacak abilere, kardeşlere ihtiyacı var.
Değerler ancak yaşanarak, örnek olunarak aktarılabilir. Müslümanların düşüncelerini, inançlarını, yaşam biçimlerini yeniden gözden geçirmeleri vakti geldi de geçiyor bile. Elhamdülillah müslümanım diyorsak gavurdan farkımız olmalı. İnancımız, düşüncemiz, ilişkilerimiz ve yaşam biçimimiz müslümanca olmalı. Bu güzel gençlerin yanında olmalıyız, tabii, müslümanca birliktelikler, sohbet halkaları, okuma grupları, zikir ve fikir meclisleri oluşturmalıyız. Hep birlikte adaletin, merhametin ve muhabbetin peşine düşmeliyiz.

O sayıları az olan imanlı gençler, muttaki gençler ferdiliği bırakıp benlik zindanının parmaklıklarını kırıp kendilerini Hakka ve Sabra çağıracakları yeni arkadaşlar bulmalı!
Muttaki de olsa sanal âleme onlar da mahkûm oluyor. Müslüman genç kızlar Müslüman genç erkeklere göre daha aktifler. Müslüman genç erkekler de bir kişi olmayı bırakıp beş, on, yirmi, elli, yüz kişi olmayı deneyebilir! Bu mümkün! Yani delikanlım, iyisin, hoşsun, güzelsin lakin fazla yalnızsın! Sana Tuna Kiremitçi yalnızlığı yakışmıyor. Müslüman cemaat olabilmelidir!
Artistliği bırak artık! Ümmetin sana ihtiyacı var. Bir gence selam ver! Ona Allah'tan, Kitab'tan, sorumluluklarından bahset! Güzelce bahset! Yalnız dolaşmayı bırak!

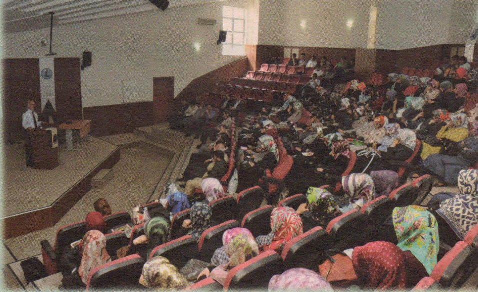

Mehmet Ali & Akşamsefası

Kaan Burak Şen

SERSERİ MEMUR TRAGEDYASI

Gecelerin üstüne çöken bir anlayışla yırtıldım sokak çaprazlarında. Ve bu oldum; "En Büyük Serseri."

Kelebeklerin, bıçak cinsinden nam saldığı semtlerde, adımlarım sükût öğretiyordu trafo önü zebanilerine. Bir çeşit yarı entel manifestosuydum mahallenin. Biraz okuyordum, daha büyüğünü öğretiyordum önüme gelene. Bu kocaman yaşayışları, çeyrek ömrüm kaldırmadı, el âlemin kızını istemeye gittik. Çiçek aldık, çikolata yaptırdık. Taksilere para yedirdik. Jiletle kollarımda söylediğim şarkıların gizlenmesi için bilek düğmelerim iyice iliklendi. Hiç tanımadığım bir ailenin ev terliklerini giydim. Üstüne üstük bir okul korosu gibiydi bacaklarım, nizami. Konular konuşuldu. Gereği neyse yapıldı. Ağzımı açmadım. Kızı aldık, geldik. Alâ.

Zamanla azaldıkça azaldım. Benden eser kalmadı. Başka bir adam gibi yad eder oldum kendimi. Olsun.

Bakışlarım yumuşadı. Yürüyüşüm netleşti. Söz dinledim. Tekrarlandım. Eski Serserileri Grileştirme Platformunun katkılarıyla, memur oldum. Nur topu gibi rutinim oldu. İşe gittim. İşten geldim. Ekkeli tokkalı bir herif oldum. Olsun.

Eve bir kez gitmedim. O günü herkese ait bir sır olarak saklıyorum.

O gün, her zaman ki gibi bazı takım elbiselerin içinden insan sesleri yükseldi. Masama, pat diye inen dosyalar incindi. Saat beşi bulmak bilmedi. Saatin başucuna dikildim. Beni azad edecek zamana yalvarırcasına baktım.

"Bugün sen git eve. Bekleyen ben olayım. İnsanoğlu, en fazla çeyrek asır hiç rastlanmayan bir renktir. Gerisi faturalar, ev gezmeleri ve kayınço olmakla geçiyor. Sonra seni, herkes gibi olma kuyruğuna sokuyorlar. Bugün sen git eve. Ben bekleyen olayım, Sabit Saat Efendi. Yarın aynı saatte görevlerimize geri dönelim. Olur mu?"

Anlaştık.

Eeeeee, gündüz dahi yanan devlet florasanı eğilip öpünce yanağından, babaların muntazaman terk ettiği sokaklara geri dönme zili çalıyor demektir. İşte nedense o gün, mutlu yuvamızın anahtarları palazlanmadı göğsümde. Paramız vardı. Ne olur ne olmaz diye kıstığımız kalitenin vasiyeti, dengeleri alt üst ettiğimiz, feleğimizi şaştığımız para. Çocukların geleceğine değdirmek istediğimiz garanti yaşamak parası, arabayı değiştirirsek parası, düğünde çeyrek takılacak para, yazın memlekete gidersek şehirde yaşadığımızı ispat edecek para. Para para para. Hepsini harcamaya gönül verdim. Bu burada dursun.

Laf aramızda, ben isterdim ki kız alma muhabbetinde mikrofonu bana da uzatsınlar. Babasıyla göz kontağı kurup; "Beybaba, bahsettiğiniz maddi olasılıklarla mutluluk nasıl formülize edilir bilmiyorum fakat kızınıza bir ideoloji kıymeti vereceğimden emin olabilirsiniz. Ben birisiyim. Bunu kimseye söylemeyin. Kamçılanan, yankılanan, çığlıklar atan bir bekleyişin kapısında uyuyakalmış huzursuz bir kimse" demek isterdim. Ona göre mevcudatımızı devam ettirirdik en azından. Değil mi? Ama yok. Konuşmayı ötelediğim için tam 5 yıldır bu memurluğa mahkûm edildim. Oh olsun bana.

Koşarken tellerde bıraktığınız paçavraların bekçisiyim ben. Bir gün hepiniz geleceksiniz o saçma sapan telaşelerinizin huzuruna. İşte orada beni göreceksiniz.

O ihtişamlı bekleyiş için uygun mevkiler listesini, mavi salyangoz dükkânından istedim. Omuzlarıyla hazır ol vaziyetinde bekleyen, ağlamamı sırlayacak bir terk edilmiş köy buldum ve satın aldım. Her damına bir ağlayış atamak niyetindeydim.

Vardım. Köy meydanındaki sandalyelerin ruhları beni çevreledi. Suratımın çukurlarına birkaç damla gözyaşı yaptırdım. Gözlerime hüzün dövdüler, gözlerim ehlileşti. Görür oldum.

İnsanların köylerini terk ettikleri yöne doğru bir sigara yaktım. Ölmeden önce ölmeyi oynadım avuç içlerimle, kendisini yere düşürdüm. Sabit Saat Efendi'ye sözüm olduğu için caydım. Ölüm düşüncesini eski yerine bıraktım. Bomboş köy sokaklarında gezindim. Tarım yapasım geldi doğrusu.

Artık yaşamanın her tarafı batacaktı zaten, bundan kaçış yok. Tertemiz bir sabah sanki kucağıma doğdu. Ben 'memur baba yüzü'mü, geri yerine taktım. Yola koyuldum. İşyerine reklamlardaki gibi enerjik ve zinde girdim. Sabit Saat Efendi de geldi, helalleştik.

Fısıldadım.

Mutlu aileleri kurcalamayın. Her hanenin susarak yarınlara akıttığı mahrem zehirleri vardır. Biz yaralarını taşıyarak birbirimizin kardeşi olduk. Sabit Saat Efendi, kardeşimsin.

Galip Kapusuz

İKİLİK ÇIKARMAYIN!

2 esrarengiz bir rakamdır
Türkçe' de 2 rakamının isminin k ökü, 'ek' kelimesinden gelir
iki ---- eki
2, 1'in 'eki' dir
2, 1'e katılarak çoğaltandır
2, güçlerin bileşkesidir
1'e eklenerek 1'i 2 yapan 1, eklendiği 1 ile aynı değerdedir
1+1 de, değerler birbirinin eşitidir.
Yani aynısıdır
Görüntüleri de aynıdır
Objenin aynadaki görüntüsü gibi
Aynayı objeye farklı açılardan tutarsan, obje aynı olduğu halde alışılandan farklı görüntüler elde edebilirsin.
Aynaları birbirine karşı doğru konumlandırır isen; görüntü derinliğin daha da artar
Hele bir de aynanın zemin eğriliği ile oynarsan objeyi komik, gerçek dışı hallerde görürsün

...

Eğer şahit değilsem olayları okurken; etrafta görüntüyü çoğaltan, farklılaştıran bir ayna var mı? diye bakınırım hep

Aktarıcı, gerçeği ayna tutarak mı veriyor acaba? diye düşünürüm..

Görmemiz ya da görmememiz gerekeni bizden saklamak, sadece " istenileni " görmemiz için
1' i gizlemek adına 2' ciyi üretip 1'e ekleyen üstelik 2. biri ilk bir diye yutturmaya kalkan illüzyonistlerle dolu dünyamız

Farkında değilsiniz belki ama
1' in suretini kullanan, 1 lere (asıl olana/gerçeğe) eklemlenilen ikinci 1'lerle inanmamızı bekleyen sinsi oyun kurucularla sarılı etrafımız

Aldatmak isteyenler, kendi ürettikleri 1'i, asıl 1'e eklemeyi pek seviyor ve bu taktiği sıklıkla kullanıyorlar.

Kendi küçük sosyal hayatımızda dahi ne kadar çok -2- var..

Tıpkısının aynısı gibi görünen/gösterilen ve 1'in yapısını onu 1 e benzeterek kendi kazanımları için döndürülen dolaplar...

Klonlanmış adamlar,
Klonlanmış olaylar,
Klonlanmış değerler,
Klonlanmış kurumlar,
Klonlanmış örgütler,
Klonlanmış sermaye,
Klonlanmış sistem,
Klonlanmış devlet,
Klonlanmış aşk,
Klonlanmış din
...

Asıl'ı, ekten
ilk olanı, sonradan konulandan
Gerçeği yalandan ayırmak ne kadar da zor bu günlerde

Aziz vatanımda zihinler tombala torbası gibi karıştırılmakta
2 ye bakıp biri görebilmek; keskin bir bakış, uyanık bir zihin, engin bir feraset ve bir miktar irfan istiyor..
Bu, çoğunun başaramadığıdır

Nerden mi biliyorum
?!.
Ben İkizim
...

BİZİ ALDATMAK İSTEYEN BİZDEN DEĞİLDİR (Hadisi Şerif)
Bir olan'da buluşmak dileğiyle

Mehmet Ali & Akşamsefası

Cımbızcı Cafer

ZEVALLI HEYKELLER, ZAVALLI MASARACI

Hürriyet gazetesinin 20 Temmuz 2015 tarihli sayısında yayımlanan Anadolu Ajansı kaynaklı bir haberi cümle cümle okuyalım:

1. "Litvanya'nın başkenti Vilnius'ta Sovyetler Birliği döneminden kalma son heykeller de kaldırıldı."

Bunlar "son heykeller de" ifadesinden anlaşıldığına göre, daha önce de birtakım heykeller kaldırılmış. Acaba kaç taneydi? Vilnius heykel sayısı konusunda meselâ Ankara ile yarışabilir miydi?

2. "Neris nehri üstündeki Yeşil Köprü üzerinde yer alan ve kominizim döneminden kalma dört heykel yerlerinden söküldü."

...heykel kaldırma işinin sanatla bir ilgisinin olmadığı besbelli.

İlk cümledeki "Sovyetler Birliği dönemi" burada yerini "kominizim dönemi"ne bırakmış. Demek ki, bazı dönemlerin / olguların birden çok adı olabiliyor.

Bir de şu: Bizimkiler "komünizm"i doğru yazmayı neden bir türlü beceremiyorlar?

3. "Köprünün üstünde asker, işçi, çiftçi ve öğrencileri simgeleyen ve 1952 yılında koyulan dört heykel, Litvanya'nın başkentinde, Sovyet Rusya dönemini temsil eden en önemli eserler olarak anılıyordu."

Bu cümlede dönemin adı azıcık daha değişmiş ve "Sovyet Rusya" olmuş!

Bir de şu: Bizim buralarda daha ziyade "heykel dikmek", "heykeli dikilmek" filan denir. Bu "heykel koymak" biraz "hafif" kalmamış mı?

4. "Vilnius Büyükşehir Belediyesi, son yıllarda heykeller üzerinde ortaya çıkan çatlakların giderek büyümesi ve yoldan geçenler için tehlike oluşturmasını gerekçe göstererek heykellerin kaldırılmasına karar verdi."

Belediyenin bu gerekçesi, gerekçeden çok "bahane"ye benziyor, değil mi?

5. "Ülkedeki siyasi ve diplomatik çevreler ise Rusya'nın Kırım'ı ilhakından sonra iki ülke arasında büyüyen siyasi ve ekonomik gerginliğin, heykellerin kaldırılmasının ardındaki asıl neden olduğu yorumunu yapıyor."

"Görünen / gösterilen neden" ile "asıl neden" arasında mesafe bulunmasını yadırgamayacak kadar şey olduk artık. Ne olduk?

Bu metni buraya kadar yazdıktan sonra haberin asıl kaynağına, Anadolu Ajansı'na baktım. Haberin muhabiri "Rustam Mikayili" imiş ve "komünizm" kelimesini o doğru yazmış. Kelimeyi kendisine veya okuruna göre deforme eden Hürriyet imiş. Bir de oradaki "4" Hürriyet'te "dört" olmuş.

Bu heykel kaldırma işinin sanatla bir ilgisinin olmadığı besbelli. O heykellerinin dikilişinin de sanatla bir ilgisi olmadığı besbelliydi.

Bu haberi okuduktan iki gün sonra Cumhuriyet gazetesinde Kamil Masaracı'nın bir karikatürünü gördüm. Buyurun, siz de görün:

Şehir meydanındaki heykelin Yeşil Köprü üzerindeki dört heykele benzemediği açık! Kamil Masaracı'nın bu çizgiye vücut verirken işleyen muhayyilesinin / imgeleminin / düşgücünün sosyal, siyasal, sanatsal, kültürel... hiçbir gerçeklikle ufacık, mininminnacık bir bağ kurmadığı, kuramadığı ve kuramayacağı ise apaçık! Masaracı'nın bu kadar gözü kapalı, bu kadar nostaljik, bu kadar çocuksu, bu kadar anakronik olabileceğini sanmazdım.

GAMPARE

Taner Yüncüoğlu

KADINLARI ANLAMAK MÜMKÜN MÜ?

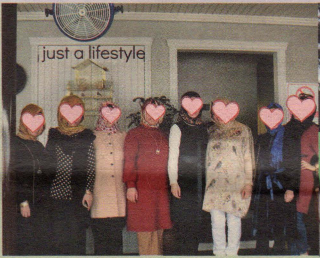

Evet mümkündür

Kadınlar müşteri gibidir, her zaman haklıdır. Malı beğenmezse satıcının gözünün yaşına bakmaz, çıkar gider. Malı beğenirse ne yapar ne eder onu alır. (Buradaki mal eş değildir, yanlış anlaşılmasın.)

Kadınlar hakem gibidir. Taraf tutmaz, gördüğünü çalar. Yani objektiftir! (töbe yalan)

Kadınlar kaplumbağa gibidir, evlerini sırtlarında taşırlar. Fedakardırlar yani.

Kadınlar para gibidir. Değerlidirler. Fakat bir yüzünde Mona Lisa, diğer yüzünde savcı resmi vardır.

Kadınlar ayna gibidirler, siz ne haldeyseniz aynen gösterirler. Kendileri aynaya çok baktıklarından görüntü tekrarları sonsuz bir resim küçülmesine sebep olur.

Kadınlar bilgisayar gibidir. (yok yaa daha neler) Kadınlarda harddisk ve rem vardır asla unutmazlar. İşlemci hızı kişiye göre değişebilir. Monitör iki tanedir. Biri büyük ve yüksek çözünülürlüklü birisi referans monitörü gibidir. Büyük monitörde kendilerini, referans monitörde ahaliyi seyredersiniz.

Kadınlar müzik gibidir. Önce kulağa hoş gelir; sonra detoneleri duymaya başlarsınız. Notalarını deşifre etmek zordur. Eğer gerçek bir müzik eseri olsalar kimse çalamaz.

Kadınlar biblo gibidir. Evin en güzel yerine koyarsınız ama kırılabilirler, yapıştıramazsınız.

Kadınlar filozoftur, erkekler onlardan öğrenir. Tek fark; onlar doğuştan filozoftur.

Kadınlar hafiye gibidir. Hiçbir şey gözlerinden kaçmaz.

Kadınlar bilmece gibidir, çözdükten sonra bir hafta sonra yeni bir bilmece ortaya koyar.

Kadınlar yumurta gibidir, fazla sıkılmaz.

Kadınlar trafik polisi gibidir, kurallarına uyarsanız problem yaşamazsınız.

Kadınlar (bazıları) da vardır ki çok mazlumdur eline vur ekmeğini al onlar hiçbir şeye benzemez. Gibidir denmez dense dense melek gibi denir, Ahretlik denir

Kadınlar çok estetikçidir, yanına yakışanı yanına alır.

Kadınlar lüks otomobil gibidir; ne kadar para harcarsanız o kadar konforlu yaşarsınız.

Kadınlar bekçi gibidir, ne zaman eve gelip gittiğini iyi bilir.

Kadınlar koruma görevlisi gibidir, çocuklarını ve seni korur.

Kadınlar hakim gibidir, yanlışını yakalarsa kalemini kırar.

Kadınlar çiçek gibidir, solarsa bir daha açmaz. .

Kadınlar deniz gibidir, yüzme bilmiyorsanız içine girmeyin. Dalgalarına, fırtınalarına dayanamazsınız

Kadınlar android telefon gibidir, güzel sözlerle devamlı şarj etmelisiniz.

Kadınlar metrobüs gibidir, yolundan şaşmaz.

Kadınlar marangoz gibidir, sizi gördüğü zaman acaba bu odundan nasıl malzeme çıkar diye düşünür.

Kadınlar güvenlik cihazı gibidir, kalbinizin içinden ne geçiyorsa her şeyi bilir. Ondan bir şey kaçıramazsınız, anında röntgeni çeker de bilemezsiniz.

Kadınlar at gibidir; beğenirse gezdirir, beğenmezse teper.

Kadınlar okul gibidir, sevmeyi, sevilmeyi, siyaset yapmayı, sabretmeyi, sakin olmayı, alttan almayı ondan öğrenirsiniz,

Bayanlar bana kızmasınlar, gelecek sayıya da erkekler var.

cafcaf

Cafcaf Mizah Dergisi
Aylık Süreli Yerel Yayın
Yıl: 8 Sayı: 72 / Ağustos 2015

Yeryüzü Doğal Sağlık Gıda Eğitim Kimya ve Yayıncılık İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti. adına

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Faruk Günindi

Yayın Danışmanı
Asım Gültekin

Çizi İşleri Müdürü
Yusuf Kot

Grafik Tasarım
Birsen Aracı

Hukuk Danışmanı
Av. Cihad Gökdemir

Adres
Akşemsettin Mah.
Balipaşa Cad. No: 17A
Fatih - İstanbul

Telefon
(0212) 533 2858

Baskı
İhlas Gazetecilik A.Ş.

Dağıtım
Turkuvaz Dağıtım Pazarlama A.Ş.

Cafcaf Mizah Dergisi'nde yayınlanan karikatür, yazı, espri, ve karakterlerin tüm yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Abonelik
Yıllık 50 TL / Kurumlara 60 TL / Yurtdışı 40 Euro

Kuveyt Türk – Katılım Bankası A. Ş.
Altunizade Şubesi (54)
Hesap No: 8913910-2
IBAN: TR66 0020 5000 0089 1391 0000 02
Alıcı: Yeryüzü Doğal Sağlık Ltd. Şti.

www.cafcafdergisi.com | iletisim@cafcafdergisi.com | facebook.com/cafcafdergisi | twitter.com/cafcafdergisi | formspring.me/cafcaf

Mehmet Ali & Akşamsefası